വിദ്യാസംഗ്രഹം.

THE COTTAYAM COLLEGE
QUARTERLY MAGAZINE.

൪ാം ലക്കം.	മീനം. ൧൦൪൦.	൧ാം പുസ്തകം.
No. IV.	APRIL. 1865.	Vol. I

INDIA IN THE VEDIC ERA.
PAPER II.

In our last number we adduced the evidence afforded by language, that the Hindus belong to the Indo-European races of mankind, all of whom must have migrated originally, from the same country, since oneness of speech indicates oneness of nation. The question that now presents itself is, where are we to look for those regions, whence the fathers of the different Indo-European nations separated? And particularly, with regard to the Hindus themselves, what evidence can we find, especially from what we can learn of the Vedic Era, by which to determine their early history?

In pursuing this interesting investigation, we prefer examining the progress of the Hindu race upwards, towards the period at which it must have been separated from the rest of the Indo-European nations, rather than commencing with its earlier history, as the former plan would seem to possess some advantages. It is scarcely necessary to remark that by Hindus we mean exclusively the descendants of the early Sanscrit speaking population of North India, as distinguished from the Dravidians, and other Indian tribes, who have from the earliest times preserved other forms of speech. The proper appellation of high caste Hindus is ARYYA, and is the name uniformly given to them in the Vedas. Now it may be shewn that the Aryan race have progressively established

their dominion from the North towards the South of the Peninsula. This is indicated, in the first place, by the languages at present spoken in India. While the North Indian tongues are of Aryan extraction, the Southern dialects—now commonly called Dravidian, the Telugu, the Tamil, the Canarese, and the Malayalim—bear no affinity whatever to the Sanscrit. These languages indeed contain many Sanscrit words; but they are evidently foreign to them. So that here at once we have an indication that a people existed in the south of India, at least, speaking a Dravidian language, before the Aryans found their way so far. Indeed there can be little doubt, of any, that Dravidian speech once prevailed very much further north than at present. Dr. Caldwell shews that central India still preserves two families of the Dravidian class, in the Rajmahal and the Uraon, while he further tells us that "the Brahui, the language of the Beluchi Mountaineers in the Khanship of Kelat enables us to trace the Dravidian race beyond the Indus to the southern confines of central Asia." Hence there is reason to believe that a people speaking the same class of languages as those now spoken in South India once spread over a large portion, probably the whole, of India. It is well known also that the Telugu was once spoken as far north as the Ganges. The present aspect of India then would indicate that this Dravidian race has been overrun, and driven Southwards, by some other race, or races, who have entered India from the North. The same result of foreign invasion is observable in Britain, where the language of the ancient Britons has been driven up, so to speak, into Wales, the modern English language having been derived from the Saxon of the Saxon conquerors, subsequently modified by the Norman Now it would be beside our purpose here to attempt to discuss the question whether the Dravidian race was first driven southwards by the Aryans, or by a race which invaded India previous to the Aryan invasion; though we may just say that the latter is the more probable supposition, since the un-Aryan portion of the North Indian vernaculars does not appear to be of Dravidian origin, and would therefore seem to indicate that the Aryans probably found another people, who had already supplanted the Dravidian race in the north. But whether this be the case or not, there can be little doubt that it was the Aryan race who ultimately forced the Dravidians so far south as we now find them.

However the fact with which we are here more immediately interested is that, since the North Indian languages are corruptions of Sanscrit itself, and the southern languages belong to a different family, and have received a number of Sanscrit terms as a foreign element without imparing their

original peculiarities, we have in this alone an indication that the Aryans, though they completely subdued North India, only subsequently and less completely established their supremacy over the Dravidians in the South.

Hindu mythology points to the same fact. Let us turn first of all to the celebrated Ramayana. The origin of that poem can have been nothing else than the first warlike attempt of the Aryan race to establish themselves south of the Vindhya mountains. We there find India described as being from the Jumna to the Godavari an immense wilderness, over which separate hermitages of powerful Brahmins were scattered, while only Hindustan north of the Vindhyas is designated as thoroughly Aryan. These hermit rishis are represented to be very powerful, and very holy, but to be continually harassed by a class of beings called Rakshasas, who disturb the sacrifices, often slay the priests, and otherwise trouble the Aryan settlers. These Rakshasas are evidently the aboriginal and less cultivated inhabitants of the jungles, who oppose the Brahmin colonists. Accordingly in the poetical phraseology of the Ramayana they are regarded as troublesome demons. The epithets applied to them however fully describe a hostile, despised, but powerful race of men, already in possession of the land. They are described in the Ramayana, as the Dasyus, of whom we have to speak hereafter, are in the Rig-veda, as being haters of Brahmins (ബ്രഹ്മദ്വിഷ), as godless (അദേവ), as practising strange rites (അന്യവ്രത), as being without religious ceremonies, degraded, (അകർമ്മൻ), they are also said to be (അനാര്യ) un-Aryan or ignoble. In the following passage, extracted from the Ramayana, they are described to Rama by some of the rishis,

രക്ഷാംസി പുരുഷാദാനി നാനാരൂപാണി രാഘവ।
വസന്ത്യസ്മിൻ മഹാരണ്യേ വ്യാലാശ്ച രുധിരാശനാഃ॥
ഉത്സാദ്യ താപസാൻ സർവ്വാൻ ജനസ്ഥാനനിവാസിനഃ।
ഘ്നന്തി ചാസ്മിൻ മഹാരണ്യേ താൻ നിവാരയ രാഘവ॥

"Rakshasas of various shapes, who devour men, and wild beasts that feed on blood, inhabit this immense forest: they harass the devotees who live in the settlements: do thou, O Raghava, repress them." They are then described as being of a different race from the Aryans (അനാര്യഃ), and are said to hide in the jungles, and at the time of sacrifice to snatch away the chatties, the flowers, the fire-wood, and the sacred grass of the Brahmins.

It is also remarkable that they are particularly said to be buried when they die, a custom which we know still prevails among the un-Aryan castes, while the Aryans on the contrary have always burned their dead. When Rama kills a Gandharva, who had been cursed by being turned into a Rakshasa, under the name of Viradha, he desires that he may be buried after the manner of the Rakshasas. The passage is as follows,

അവശ്യം ചാപി മെ രാമ പ്രക്ഷിപ്യമംകളെബരം।
രക്ഷസാം ഗതസത്ത്വാനാമെഷ ധൎമ്മ സനാതനഃ॥
അവശ്യം വെന്നിധീയന്തെ തെഷാം ലൊകാമഹൊദയഃ॥

All this would indicate that the description of the Rakshasas in the Ramayana owes its origin to traditions, which existed at the time Valmiki lived, of the way in which the Aryans were interrupted in their colonization of South India, by a people already in possession. These Rakshasas remind us in many respects, of the more modern Mahrattas, they are described as being "of fearful swiftness, unyielding in battle, in colour like a dark blue cloud;" how well this seems to describe a troublesome marauding people. The colonization of India south of the Vindhyas appears to have been commenced by peaceful settlers, chiefly Brahmins. The various hermits, whom Rama found in different places, were most likely the heads really of new Aryan settlements in the forests. Agastya, for instance, must have been something more than a mere anchorite, when he is described as having such power over the indomitable Rakshasas, and as having in fact "conquered the south." The state of the case seems to be, that the Aryans persisted in increasing their settlements further and further South, and that in defiance of the earlier inhabitants; and moreover that though their aggressions, were pastoral, and not professedly warlike, yet they often had severe skirmishes with the aborigines. The chiefs of any of these colonies, who were peculiarly successful in subduing and keeping in check the hated Rakshasas, would become renowned, and probably the subjects of heroic songs. Hence when the poet, after these exploits had become popular legends, gathered the materials for the composition of his great Epic, he chose to represent the petty chiefs, who first advanced southwards, as anchorites dwelling in the forests with superhuman power, since the austere devotee is the highest type of human nature in Hindoo theology; while at the same time he represents the aboriginal tribes as Rakshasas, hideous giants, and goblins, in accordance with phraseology previously used in the Rig-veda. The advent of Rama in the south is no doubt a poetical embodiment of a vast war, or rather a series of wars, undertaken by the Aryans as a nation against the less civilized, though formidable, un-Aryan people of the South. A period probably arrived, when it became no longer possible for the increasing Aryan colonies to pursue their occupations successfully, owing to the determined opposition of the tribes who already claimed the country as their own. This would be a sufficient cause for a declaration of war. Hence the Aryans despatched their Kshetria hosts from the north forcibly to subdue these aborigines. In the course of this war some of the Southern tribes appear to have become allies of the

Aryans, and to have adopted the brahminical form of worship, giving rise to Valmiki's poetical description of Hanuman and his monkey army joining Rama. We are told also that Vibhishana, the brother of Ravana, "abandoned the practices of the Rakshasas," and that he "eventually deserted his brother and was kindly received and embraced as a friend by Rama." The struggle however between the Aryans and the rest of the aborigines must have been long and severe, until Ravana himself, the great hero of the Rakshasas, was subdued.

The tale of the Ramayana, then, celebrates the progress of Aryan conquest from north to south, and plainly reveals a time, when they had not penetrated beyond the Vindhya mountains. To shew that this is the view generally entertained by those scholars who have made Indian literature their study, we will add two short quotations from Professors Max Müller, and Lassen. The former says in his History of Ancient Sanscrit Literature, "The second struggle, or the war against the uncivilized inhabitants of the south, is represented by the Indian poet of the Ramayana as the battle of a divine hero against evil spirits and uncouth giants," And Professor Lassen says, more at length, "The Ramayana contains the narrative of the first attempt of the Aryans to extend themselves to the south by conquest; but it presupposes the peaceable extension of Brahmanical missions in the same direction, as having taken place still earlier. Rama, when he arrives on the south of the Vindhya range, finds there the sage Agastya, by whom the southern regions had been rendered safe and accessible. Agastya appears as the adviser and guide of Rama, and as the head of the hermits settled in the south. In this legend we cannot but recognise the recollection that the south was originally a vast forest, which was first brought into cultivation by Brahmanical missions. The Rakshasas who are represented as disturbing the sacrifices and devouring the priests signify here, as often elsewhere, merely the savage tribes which placed themselves in hostile opposition to the Brahmanical institution. The only other actors, who appear in the legend in addition to these inhabitants, are the monkeys, which ally themselves to Rama, and render him assistance. This can only mean that when the Aryan Kshatriyas first made hostile incursions into the south, they were aided by another portion of the indigenous tribes. Rama reinstates in possession of his ancestral kingdom a monkey-king who had been expelled, and in return receives his assistance."

If we go still further back in the history of the Hindus, we shall find that at the close of the Vedic era the only part of India inhabited by them was north of the Vindhyas. The following passage, which is most definite in its description of

the land of the Aryans, is found in the Institutes of Manu: "The tract, fashioned by the gods, which lies between the two divine rivers Sarasvati and Drishadvati, is called Brahmavartta. The usage relating to castes and mixed castes which has been traditionally received in that country is called the pure usage. The country of Kurukshetra, and of the Matsyas, Panchalas and Surasenas, which adjoins Brahmavartta, is the land of brahmarshis (divine rishis.) From a Brahman born in that region let all men upon earth learn their respective duties. The tract situated between the Himavat and the Vindhya ranges to the east of Vinasana, and to the west of Prayaga, is known as the Madhyadesa (central region). The wise know as Âryavartta the country which lies between the same two ranges, and extends from the eastern to the western ocean. The land where the black antelope naturally grazes is to be regarded as the proper region of sacrifice: beyond that limit lies the country of the Mlechhas. Let twice-born men be careful to remain within these (specified) countries. But a Sudra may dwell anywhere, when compelled to seek subsistance."

Mr. Muir makes the following remarks on the above passage. "From this it appears that at the period in question the Brahmans had not ordinarily penetrated to the south of the Vindhya range, through adventurers might have visited, or hermits night have settled, in those regions. And even to the north of the Vindhya we find the country distributed into several tracts more or less holy, according to their distance from the hallowed spot in the north lying on the banks of the Sarasvati. First then, we have this small region itself, Brahmavartta. This name may signify (I) either the region of Brahma, the creator, in which case it may have been regarded as in some peculiar sense the abode of this god, and possibly the scene of the creation: or (2) the region of devotion or the Vedas (Brahma,) and then it will rather denote the country which was sanctified by the performance of holy rites, and the study of sacred literature. Next in order we have the land of the Brahmarshis, comprising Kurukshetra (the country west of the Jumna and stretching from the Sarasvati on the north towards Vrindavana and Mathura,) with the country of the Matsyas, Panchalas and Surasenas. The Panchalas are said by Kulluka Bhatta, the commentator on Manu, to have occupied the country about Kanyakubja or Kanauj; and the Surasenas to have lived in the neighbourhood of Mathura. The third tract called Madhyadesa, embraces a wider area: and stretches, north and south, from the Himalaya to the Vindhya range, and north-west and south-east, from Vinasana where the Sarasvati disappeared in the desert to Prayaga or Allahabad. The fourth region, Aryavartta, or the abode of the Aryans, is yet more extensive than the

last. and extends within the same limits of latitude, from the sea at the mouth of the Indus to the bay of Bengal (the eastern and western oceans).

The same writer quotes a passage from the Satapatha-brahmana, which seems to carry us back further still to the time, when the Aryans had only reached the river Sarasvati, for from thence they are here described as advancing as far as the Sadanira. "The Videgha Mathava was then on [or in] the Sarasvati. [Agni] then traversed this earth, burning towards the east. Gotama Rahugana and the Videgha Mathava followed after him as he burned onward. He burnt across all these rivers; but he did not burn across the Sadanira, which descends from the northern mountain [the Himalaya.] The Brahmans formerly did not use to cross this river, because it had not been burnt across by Agni Vaisvanara. But now many Brahmans [live] to the east of it. It used to be uninhabitable, and swampy, being untasted by Agni Vaisvanara. It is now, however, habitable; for Brahmans have caused it to be tasted by sacrifices."

The advance of Agni towards the east has been taken to signify the progress of the sacred fire, and so the religion of the brahmins: but may it not also represent the fires by which forest and uncultivated lands are always prepared for culture? It is the fires of the colonist that sweep the forests and jungles before him, and above all other powers render a new country habitable. Can we wonder that the early subjugators of India's jungles should have recognized in the terrific flames that roared through the forests, laid bare the fruitful soil, and made the elephant and tiger stand at bay, an emblem of the deity.

But we have already exceeded the space allotted to this paper, and must now therefore content ourselves with saying, that having traced the Aryan race back as far at least as the banks of Sadanira, if not more east still to the Sarasvati, we must still defer to another paper the evidence afforded in the Vedas themselves as to their early history.

കൊഴ്മുതലാണ്മ.

ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു രാമരായർ അവർകളാൽ ചമെക്കപ്പെട്ടു അനുജൻ ലക്ഷ്മണരായർ അവർകളാൽ ഈയിടയിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധമാക്കിയ മഹാ ഉപകാരമായ പുസ്തകം നമ്മുടെ വായനക്കാരിൽ ഏതാനും പേരുടെ കൈവശത്തിൽ വന്നുചേർന്ന താല്പര്യത്തോടു

വായിച്ചു മനസ്സിൽ ആക്കിയിരിക്കും എന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൎക്കുള്ള സമ്പത്തുകളിലെക്കു ഭൂമിസംബന്ധമായ നേട്ടങ്ങൾ മഹാ സാരമായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പൊൻ വെള്ളി മുതലായ കൈദ്രവ്യങ്ങൾക്കും മര, കല്ലു മുതലായവകൊണ്ടുള്ള പണ്ടച്ചരക്കുകൾക്കും ആടുമാടു മുതലായ ജീവധനങ്ങൾക്കും, അഗ്നിബാധയാലും, കള്ളർ ഭയത്താലും കാലപ്പഴക്കത്താലും മററും നഷ്ടം വരുന്നതാകകൊണ്ടു അവയെക്കാൾ നിലം പുരയിടങ്ങളെ മനുഷ്യർ വിലമതിക്കുന്നതു അതിശയമല്ല. പിന്നെയും നിലം പുരയിടങ്ങളിൽ സ്ഥിരമായും വൎദ്ധിക്കുന്നതായുമുള്ള അനുഭോഗം വരുന്നതിന്നുമല്ലാതെ മററുള്ള വക സമ്പാദ്യങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്നതല്ലായ്കകൊണ്ടു ഉല്പത്തികൾ തന്നെ സാരമായ നേട്ടങ്ങൾ എന്നു തെളിവായി കണ്ടുകൊള്ളാം. അതുകാരണത്താൽ കൊടുക്കുന്നവരുടെയും വാങ്ങിക്കുന്നവരുടെയും പാങ്ങിനും എനത്തിനും തക്കവണ്ണം നിലമ്പുരയിടങ്ങളുടെ കൊടുക്കൽ വാങ്ങലിൽ വിവിധമായ തരവ്യത്യാസം വരുന്നതിനു സംഗതിയുണ്ടു. മററുവസ്തുക്കളുടെ കൈമാററത്തിൽ ശ്രദ്ധദാനം നീക്കിയാൽ വില പണയം എന്നു രണ്ടു വക കൊള്ളക്കൊടയെ ഏതു രാജ്യത്തും നടപ്പുള്ളു. എന്നാൽ നിലമ്പുരയിടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു ഈ സംസ്ഥാനത്തു മാത്രമല്ല ഇന്ത്യയിൽ മററുള്ള ദേശങ്ങളിലും യുരോപ്പിൽ എംഗ്ലാന്റുമുതലായ രാജ്യങ്ങളിലും ഉല്പത്തികളുടെ അനുഭോഗം പലമുറയിൽ ആയിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ഒരു ജന്മികൾക്കുതന്നെയും ഒരു കൊഴവും കൊഴവിൽ ഒരു ഒഴിവയുണ്ടെന്നും ഒരു ഒഴിവയുണ്ടാത്തതും ചിലതിനു മിച്ചവാരം കൊടുക്കേണ്ടുന്നതും ചിലതിനു ഊഴിയം കേൾക്കേണ്ടുന്നതും ഇങ്ങനെ പലവകയാകുന്നു. ഈ വിവിധമായ കൊടുക്കൽ വാങ്ങലുകളുടെ മുറകൾ ജനങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായ്കയാൽ ജന്മികളും കൊഴവന്മാരും തമ്മിൽ അനാവശ്യമായ തൎക്കങ്ങൾക്കും അവസാനമില്ലാത്ത കോടതി വ്യവഹാരങ്ങൾക്കും കൂടെക്കൂടെ സംഗതി വരുന്നുണ്ടു. ഈ മല്പററത്ത ചെറിയ പുസ്തകത്തിലെ ഉപകാരമായ അറിവു ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പരക്കുന്നതിനാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള വഴക്കുകൾക്കു വളരെ ഒതുക്കമുണ്ടാകും എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിന്നിടയുണ്ടു. നിലമ്പുരയിടങ്ങൾ എഴുതിവാങ്ങിക്കുന്നതിനുള്ള ആധാരങ്ങൾ പലവകയായിരിക്കുന്ന

തീനാലും ദിക്കതിരിഞ്ഞു വിശേഷാൽ ചിലമുറകൾ നട പ്പുള്ളതിനാലും ഇച്ചുതങ്ങിയ സംസ്ഥാനത്തു തന്നെയും നടക്കുന്ന കൊഴമുതലാണ്മയുടെ വിവിധമായ തരങ്ങളെ കുറിച്ചു മുഴുവനായും ഒത്തതായും ഒരു പുസ്തകം എഴുതിയു ണ്ടാക്കുന്നതു അത്ര എളുപ്പമായ വേലയല്ല. വിദഗ്ദ്ധത യും അഗാധജ്ഞാനവും അതിനു അത്ര ആവശ്യം എന്നി ല്ലെങ്കിലും തിരക്ക ബുദ്ധിയും കുടിമര്യാദയിൽ ഊടവും വളരെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ആക്ഷേപശീ ലന്മാർ ഇതിൽ ചില കുററങ്ങൾ പറവാൻ കാണും ആയിരിക്കും എങ്കിലും ഇത്തരത്തിൽ ഒരു പുസ്തകം ഇ തിനു മുൻപിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതാകയാൽ ദാക്ഷിണ്യ ശീലക്കാരൊക്കയും ഇതിനുള്ള പ്രയാസത്തെ അറിഞ്ഞു നിബന്ധാവിനു തക്ക ബഹുമാനം കൊടുക്കാതിരിക്കയി ല്ല. ബഹുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു പുസ്തകത്തെ വേ ണ്ടുംവണ്ണം വിലമതിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു ഇതിൽ ൫൦൦ പുസ്തകംവരെ അച്ചടിപ്പിച്ചതു വെളിയിൽ ആയ ഉടനേ അവരുടെ ഇടയിൽ വിലെക്ക പോയതിനാൽ ദൃഷ്ടാന്ത മായിരിക്കുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു ഇനിയും ഒന്നു കൂടെ അ ച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന്നു ഉടയക്കാർ താമസിയാതെ ചട്ടംകെട്ടും എന്നും അപ്പോൾ പോന്നുപോരാത്തതു ഒക്കെയും തീക്കും എന്നും ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ പറെയുന്ന ക്രമങ്ങൾ ക ണക്കാലകൾ എന്നു പറയുന്ന മാതൃകകളിൻ പ്രകാര മാകയാൽ അവയെല്ലാം തന്നെ ഇക്കാലത്തെ നടപ്പോടു ക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ നടപ്പുവ്യത്യാസമായിരിക്കുന്ന പ ക്ഷം ഇപ്പുസ്തകം ഒരു സക്കാരുമേലുദ്യോഗസ്ഥനാൽ ച മെക്കപ്പെട്ടു സക്കാരു അച്ചുകൂട്ടത്തിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസി ദ്ധമാക്കിയിരിക്കകൊണ്ടു ഇതിനെ ഒരു രാജചട്ടം എന്നു പ്രമാണിച്ചു തങ്ങളുടെ ന്യായമുള്ള വഴക്കിനെ ഉപേക്ഷി ക്കണം എന്നില്ല. ഇങ്ങനെ വല്ലവരും ഓൎത്തുപോകും എ ന്നു കരുതിയായിരിക്കും പക്ഷെ നിബന്ധാവു പുസ്തക ത്തിൽ തന്റെ മാന്യനാമത്തെ വെക്കാഞ്ഞതു. കൊഴമുത ലാണ്മയിൽ ആധാരത്തിലെയും ആചാരത്തിലെയും മുറ കൾ തമ്മിൽ ചിലകാൎയ്യങ്ങളിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു വരിക എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും നടപ്പുള്ള കാൎയ്യമാകുന്നു. ഒരു രാജ്യ ങ്ങളിൽ എന്നപോലെ എംഗ്ലാണ്ടിലും മററ യൂരോപ്യദേ

ശങ്ങളിലും ഇങ്ങനെയുള്ള മാററിതപങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ടു. കാലം മൂവാണ്ടുകൾ എഴുതികൊടുത്തിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ പന്തീരാണ്ടുകൾ മുൻപിൽ ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടൊ എന്നു ൟ രാജ്യത്തു ഒരു മൎയ്യാദയുള്ളതു ൟ സംഗതിക്കു ഒരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള വാചകങ്ങളിൽ ആണ്ടു എന്നുള്ള പദത്തിന്നു സൂൎയ്യപരിവൎത്തനത്തിന്നൊത്ത ഒരു സംവത്സരം എന്നല്ല വ്യാഴവട്ടത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരമെന്നാകുന്നു പൊരുൾ എന്നു ഒട്ടുപേർ വാദിക്കുന്നുണ്ടു. ൟ മലയാളം പൂൎവ്വകാലങ്ങളിൽ പെരുമാൾ എന്നു പേരായിട്ടു പാണ്ടിരാജ്യത്തുനിന്നും ചില പ്രതിനിധികളെ അയെച്ചു ഭരിച്ചു വന്നതും അവരിൽ ഓരോരുത്തൻ ഒരു വ്യാഴ വട്ടത്തിന്നു ഒപ്പിച്ചു പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരം വാണു വന്നതുമാകയാൽ കാലം മൂവാണ്ടു എന്നുള്ളതിന്നു മുപ്പത്താറു സംവത്സരം എന്നു അൎത്ഥമാകും എന്നും ആണ്ടു എന്നതു, വാഴുക, ഭരിക്ക, എന്നു പൊരുളാകുന്ന ആളുക, എന്നതിൽനിന്നു വന്നതാകയാൽ ൟ അൎത്ഥം മുറെക്കുള്ളതു തന്നെ എന്നും അവർ പറയുന്നു. ഒരാളിന്റെ മൂപ്പു വാഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രം ആധാരം പൊളിച്ചെഴുതുക കുറയകാലം മുൻപെ ജന്മികൾക്കു മൎയ്യാദയായിരുന്നതും ഇപ്പോഴും വലിയ ജന്മി സ്ഥാനങ്ങളിൽ ൟ മുറ തന്നെ പ്രമാണിച്ചു വരുന്നതും ഓൎക്കുമ്പോൾ മേൽപറഞ്ഞ അൎത്ഥം യുക്തമായിട്ടു തോന്നും. എന്തെന്നാൽ കേരളത്തിലെ ജന്മികളായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ നടന്നതുപോലെ മൂപ്പുവാഴ്ച മൂത്ത മക്കൾ വഴിയായി ക്രമമായി നടന്നാൽ ഒരുത്തന്റെ മൂപ്പു വാഴ്ചെക്കു കൂടുതൽ കുറവു കൂട്ടി ഏകദേശം മുപ്പത്താറു സംവത്സരം ചെല്ലുന്നതാകുന്നു. ദാവീദു മുതൽ യഹോയാക്കീംവരെ മക്കൾ വഴിയായി ൨൧ രാജാക്കന്മാർ വാണതിന്നു കൃത്യമായിട്ടു ൱൩൪ സംവത്സരം ചെന്നതിനാൽ നിരത്തി നോക്കുമ്പോൾ വാഴ്ച ഒന്നിന്നു ൨൰ സംവത്സരത്തിൽമേൽ ചെന്നതായി കാണുന്നതാകകൊണ്ടു ഇക്കണക്കും, അതിനെ അനുസരിച്ചു പൊളിച്ചെഴുത്തു നടത്തിയ കാല സംഖ്യയും ഒത്തതു തന്നെ എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിന്നിടയുണ്ടു. എന്നാൽ ൟ യുക്തികൊണ്ടു മൎയ്യാദ ഇപ്പറഞ്ഞവണ്ണം ആയിരുന്നു എന്നല്ലാതെ ആണ്ടു എന്ന പദത്തിന്നു മേൽ ചൊല്ലിയ അൎത്ഥത്തിൽ ആകുന്നു പ്രയോഗം എന്നു തെളിവാകുന്നില്ല. "കാലം

മുവാണ്ടുകളെ പാട്ടമാകെ" എന്ന മൊഴികളും അടങ്ങിയി
രിക്കുന്ന കണക്കൊലയിൽതന്നെ "കാലം ഒരാണ്ടാൽ
മെകാട്ടത്തിരിക്കുമാറു കല്പിച്ചു പാട്ടെക്കാണം" എന്നുള്ള വാ
ചകം കാണുന്നതാകയാൽ അതിൽ ആണ്ടു എന്നതിന്ന
സംവത്സരം എന്നാകുന്നു പൊരുൾ എന്നു സാഹചര്യം
കൊണ്ടു തെളിവാകുന്നു. ആകയാൽ മുപ്പത്താറു സംവ
ത്സരം കഴിഞ്ഞാൽ ജന്മികൾ കൊഴവന്മാരെക്കൊണ്ടു വസ്തു
ക്കൾ പൊളിച്ചെഴുതിക്ക എങ്കിലും ഒഴിപ്പിക്ക എങ്കിലും
ചെയ്യാവു എന്നു ആധാരത്തിലെ മൊഴി പിടിച്ചു പറ
യുന്നതു അത്ര പ്രബലമായ വാദമല്ല. എന്നാൽ സാധാ
രണ നടപ്പു അപ്രകാരമായിരുന്നു എന്നു സ്ഥിരപ്പെടു
ത്തുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അതു തന്നെ ഒരു വേണ്ടുവോ
ളം മതിയായ ന്യായമാകും. എന്തെന്നാൽ ഉടമ്പടി നിവൃ
ത്തികളിൽ പദാൎത്ഥമല്ല ആന്തരാൎത്ഥമത്രെ പ്രമാണമാക്കേ
ണ്ടതു. ആന്തരാൎത്ഥമൊ സാധാരണ നടപ്പിനെ അനുസ
രിച്ചു വരത്തുള്ളു. ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ ഒരു കുടിയാനോ
ടു പറക്കു ഒരു രാശി വില പറഞ്ഞു ഏതാനും നെല്ലു
വാങ്ങിച്ചതിനു പറഞ്ഞു ബോധിച്ചവണ്ണമുള്ള രാശികൾ,
അപ്പുറമുള്ള പൊൻ നാണയം എങ്കിലും, ഇന്നുള്ള വി
ലെക്കു ഫര രൂപ്യം വീതം എങ്കിലും കൊടുക്കേണം എന്നു
ചോദിച്ചാൽ അതു ന്യായമാകുമൊ. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കൊ
ഴവൻ ഒരു നമ്പൂരിയോടു കുടിയാൻ ആറു ചെമ്പുകാശു
തരാമെന്നു പറഞ്ഞു ഒരാധാരം എഴുതിച്ചതിനു അത്രയും
ചക്രത്തിനു പകരം അത്രയും ചെമ്പുകാശു തന്നെ കൊ
ടുപ്പാൻ ഭാവിച്ചാൽ അതു സന്തുഷ്ടകരമായി എണ്ണപ്പെട
ത്തില്ലല്ലൊ.

ജന്മം അനുഭോഗം കാണം എന്നിങ്ങനെ മേട്ടം സം
ബന്ധിച്ചു ഭൂമി മൂന്നു വകയായിരിക്കുന്നു.

൧. ജന്മം. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ ചുരുക്കമാ
യിരുന്നതിനാൽ അവൎക്കു ൨ം വിസ്തീൎണ്ണ ഭൂമിയിൽ എത്ര
യും ചുരുങ്ങിയ ഭാഗം മാത്രം മതിയായിരുന്നു. പിന്നീടു
അവർ പെരുകിയതിന്റെ ശേഷം അവർ പലവഴി
യിലും ചിതറപ്പെട്ടു ഓരോ ദിക്കിൽ ചെന്നു വാസമായി.
ഒന്നാമതു തൻ ആദ്യം കയറി പാൎത്ത സ്ഥലം അവന്റെ
തന്നതായിരുന്നു. മറവുള്ളവർ പാൎക്കുന്നതിനു വേറെ
സ്ഥലങ്ങളും വേണ്ടുവോളം ഉണ്ടായിരുന്നുകൊണ്ടു യാ
തൊരു തക്കത്തിനും അപ്പോൾ ഇടവരുന്നതല്ല ഒരുത്തൻ

കാറ നാളേ ഒരു ഭൂമി കൈവശം ആക്കി വേലകളുങ്ങൾ ചെയ്തു അനുഭവിച്ചതിന്റെ ശേഷം അവൻ ചെയ്തിരിക്കുന്ന വേല മുഖാന്തിരം ആ നിലത്തിന്മേൽ അവനുള്ള അവകാശം ഒന്നുകൂടെ സ്ഥിരപ്പെട്ടു. നിലങ്ങൾ മനുഷ്യൎക്ക ആദ്യം ജന്മമായതിന്റെ മൂലം ഇതാകുന്നു. ജന്മനിലങ്ങളെ ഉടയക്കാരോട്ട വിലതിരുവ എഴുതിവാങ്ങിക്കുന്നതിനാലും മറ്റെതു വഴിയിൽ എങ്കിലും അവരോട്ട കൈക്കലാക്കുന്നതിനാലും ജന്മം അടങ്ങുന്നതാകുന്നു. രാജാക്കന്മാരുടെ അധികാരം സ്ഥിരപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം മരുഭൂമിയായികിടക്കുന്നതൊക്കെയും സൎക്കാരു വക എന്നു ന്യായമായി എണ്ണപ്പെടുന്നതാകയാൽ അങ്ങനെയുള്ള നിലങ്ങൾക്കു ഒക്കെയും രാജാവു ജന്മിയായിതീരും. ദേവസ്വത്തിങ്കൽ ജന്മം അടങ്ങുന്നതു മറ്റു ജന്മികളുടെ വക വിലകേട്ടത്താലും ദാനത്താലും ചെന്നുചേരുന്നതിനാൽ ആകുന്നു.

൨. അനുഭോഗം. ൟ ഇനത്തിൽ അനുഭോഗം എന്നു പ്രത്യേകം പേരുപെടുന്ന വക തന്നെയല്ല, അടിമൎത്തവും തിരുവടയാളം വിരുത്തി എന്നവയും കൂടെ ഉൾപ്പെടുന്നതാകുന്നു. ൟ വക എല്ലാം ജന്മികൾ മറ്റുള്ളവൎക്ക അനുഭോഗത്തിന്നായിട്ട കൊടുത്തതാകുന്നു. ഒന്നിനും ജന്മികൾക്ക മിച്ചവാരമില്ല. അവൎക്ക ഒഴിപ്പിക്കുന്നതിനു മുറയുമില്ല. വിരുത്തിക്കു ഊഴിയം ഉള്ളതാകയാൽ ആയതു ഒഴികെ ശേഷം ഒന്നിനും അവരോട്ട യാതൊരു ന്യായവും പറെയേണ്ടാ. ൟ വകയിൽ ഒട്ടു അനുഭോഗക്കാരു തന്നെ ജന്മമടക്കിത്തേടി വസ്തുക്കളുടെ രക്ഷക്കായിട്ടു വലിയ മുതലാളന്മാൎക്ക വെച്ചൊഴിഞ്ഞു അവരോട്ട തിരികെ പിടിച്ചതും, ഒട്ടു ജന്മികൾക്ക ചില ആവശ്യസമയത്തു ചില പ്രത്യേകയുപകാരം വന്നിട്ടുള്ളതിനു സമ്മാനമായി കൊടുത്തതുമാകുന്നു.

൩. കാണം. ൟ വക പലയിനമായിരിക്കുന്നു. (൧) ഇറക്കാരാണ്മ കുഴിക്കാരാണ്മ പൊന്നിട്ടകാരാണ്മ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വകെക്കു ജന്മി എന്നറിവാനും മാത്രം അല്ല മിച്ചവാരം ഉണ്ടെങ്കിലും വസ്തു ഒഴിപ്പിക്കുന്നതിനു അവൎക്ക യാതൊരു അധികാരവുമില്ല. മിച്ചവാരം കൊടുക്കാതെ വീഴ്ചവരുത്തിയാൽ ആയതു മാത്രം വാങ്ങിക്കുന്നതിനു ആവലാധിപ്പെടാം. (൨) ചിലതിനു ജന്മികളോട്ട അനുഭവിക്കുന്ന വകയ്ക്കു ന്യായം പറെയേണ്ടാ എങ്കിലും

ചോദിക്കുമ്പോൾ ദ്രവ്യം പററികൊണ്ടു വസ്തു ഒഴിഞ്ഞു കൊടുക്കേണ്ടുന്നതാകുന്നു. ൟ വകയിൽ നെല്പണയം നേരൊററി മുതലായവ ഉൾപ്പെടും. (൩) അനുഭവിക്കുന്ന സമയം ജന്മിയോടു ന്യായം പറകയും വസ്തു ഒഴിഞ്ഞു കൊടുക്കയും ചെയ്യേണ്ടുന്ന വകയിൽ കൊഴവിറക്കിപ്പണയവും ഒററിയും പാട്ടവും മററുമുൾപ്പെടും. പണയവും ഒററിയും ചോദിക്കുമ്പോൾ ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടുന്നതും പാട്ടത്തിനു കാലമുവാണ്ടെന്നു ഒരു കാല സംഖ്യയുള്ളതുമാകുന്നു. ജന്മി നേൎത്തുകൊള്ളുന്നവകെക്കു കൊഴവന്മാരോടു ഒഴിഞ്ഞെഴുതി വാങ്ങിക്കുന്ന കരണങ്ങൾക്കാകുന്നു ഒഴിവു പാട്ടച്ചീട്ടു വാരച്ചീട്ടു തീരച്ചീട്ടു എന്നിങ്ങനെയുള്ള പേരുകൾ. ൟ വകയിൽ പലതും ജന്മികൾ കാണം പററിക്കൊണ്ടു എഴുതിക്കൊടുത്തതു തന്നെ എന്നു വിചാരിപ്പാൻ ഇടയുണ്ടു. എങ്കിലും ചിലതു കൊഴവന്മാർ ഉടയരില്ലാത്ത ഭൂമി വെട്ടിയെടുത്തു നേരിലമാക്കിയതിന്റെ ശേഷം തങ്ങളെക്കാൾ ശക്തിമാന്മാർ തങ്ങളോടു അപഹരിച്ചു എടുപ്പാൻ പോകുന്ന സമയത്തും അങ്ങനെ ചെയ്യുകും എന്നു ഭയന്നും പ്രബലന്മാരായ മാടമ്പികളെക്കണ്ടു അവരോടു ചുരുങ്ങിയ കാണത്തിനും അല്പ മിച്ചവാരമിട്ടും ആധാരം പിടിച്ചതായിരിക്കും എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിനിടയുണ്ടു. ൟ നേരോൎത്തിട്ടു ജന്മികൾ പഴയ കൊഴവന്മാരെക്കൊണ്ടു വസ്തു ഒഴിപ്പിക്ക നടപ്പില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവരെ സ്വജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ തന്നെ നിന്ദയായിരുന്നു. ആറവകാശം പറയുന്ന കൊഴവനെക്കൊണ്ടു വസ്തു ഒഴിപ്പിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണനു ഭ്രഷ്ടുണ്ടെന്നു പഴഞ്ചൊല്ലായിരിക്കുന്നു. കോടതി വ്യവഹാരത്തിങ്കലും ഒഴിയേണം എന്നുള്ള ന്യായം സ്ഥിരപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ കുറെനാളായിട്ടു അങ്ങനെ ഒരുമൎയ്യാദ ൟ രാജ്യത്തുചട്ടമായതു ജന്മികൾ സാധാരണമായിട്ടു പ്രബലന്മാരും സെവബലമുള്ളവരും കൊഴവന്മാർ ആകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ അറിവും പ്രാപ്തിയുമില്ലാത്തവരും ആയിരിക്കുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. ഇപ്പോൾ കുറയക്കാലമായിട്ടു മററുവസ്തുക്കൾക്കു ഒക്കെയും നിരപ്പേ വിലകൂടുതൽ വന്നവണ്ണം നിലമ്പുരയിടങ്ങൾക്കും വിലകൂടുതൽ വന്നിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഉല്പത്തി സംബന്ധമായ വ്യവഹാരങ്ങൾ ഇപ്പോൾ മുൻപിലത്തതിലും തുലോം അധികമായിരിക്കുന്നു. പാപപ്പെട്ട കുടിയാന്മാൎക്കു പുരവച്ചു പാ

ക്കുന്നതിനും ദേഹണ്ഡിച്ചു കാലക്ഷേപം കഴിയുന്നവ ന്നമായിട്ടു പുരാധിനമെ ഒരു പുരയിടമോ പത്തുപറക്കണ്ട മോ ഉള്ളതു ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കേണം എന്നും അല്ലെങ്കിൽ പറെയുന്നിടത്തോളം ദ്രവ്യംകൊടുക്കേണം എന്നും ജന്മി കൾ കരുണ കൂടാതെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനാൽ പലരും കഷ്ടപ്പെടുകയും വഴിയാധാരക്കാരായിത്തീരുകയും ചെ യ്യുന്നു.

എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഒരു പന്തിരാണ്ടായിട്ടു അധിക വില വന്നിരിക്കുന്നതു വസ്തുക്കളുടെ വില കൂടുതൽ കൊ ണ്ടല്ല നാണയങ്ങളുടെ വിലകുറെച്ചൽ കൊണ്ടാകുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു നല്ല ന്യായമുണ്ടു. ചിലകാ ലങ്ങളിൽ കൃഷിപ്പിഴകൊണ്ടു ധാന്യങ്ങൾ ചുരുക്കമായി ത്തീരുമ്പോൾ അവെക്കു വിലകൂടുന്നതാകുന്നു. അങ്ങനെ യുണ്ടാകുന്ന കൂടുതൽ ഏറനാളേ നിലനില്ക്കുന്നതല്ല. പി റെറയാണ്ടിൽ കൃഷി നല്ലവണ്ണം വിളയുമ്പോൾ പണ്ട ത്തെപ്പടുതിയിൽ തന്നെ തിരികെ വരുന്നതുമാകുന്നു. എ ന്നാൽ ഇപ്പോൾ വന്നിരിക്കുന്ന വിലകൂടുതൽ കുറയക്കാ ലമായാറെയും അങ്ങിനെ തന്നെ നില്ക്കുന്നതാകയാൽ ആയതിന്റെ കാരണം മേൽപറെഞ്ഞതല്ലെന്നു നിശ്ച യിക്കാം. പിന്നെ അതിനു കാരണം എന്തു? വസ്തുക്കളുടെ വിലെക്കു സാക്ഷാൽ കൂടുതൽ ഇല്ലാതിരിക്കെ അവയു ടെ വിലയെ അളക്കുന്ന നാണയങ്ങൾക്കു വിലകുറെ ച്ചൽ വന്നാലും വസ്തുക്കൾക്കു വില കൂടിയ പ്രകാരം തോ ന്നുന്നതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ ചുററുമുള്ള വസ്തു ക്കൾ സ്ഥിരമായിരിക്കെ നാം മാറുമ്പോൾ അവക്കു മാററം വരുന്നപ്രകാരം നമ്മുടെ കാഴ്ചെക്കു തോന്നുന്നതാകുന്നു. നാം ഒരു വള്ളത്തേൽ വടക്കോട്ടു പോകുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഇരുവശത്തുമുള്ള കരകൾ വൃക്ഷാദികളോടുകൂടെ തെക്കോ ട്ടപ്പോകുന്ന പോലെ നമുക്കു തോന്നുന്നു. അപ്രകാരം നാണയങ്ങൾക്കു വില കുറെഞ്ഞുവന്നാൽ വസ്തുക്കൾക്കു ആകപ്പാടെ വിലകൂടിയപ്രകാരം കാണപ്പെടും. എന്നാൽ നാണയങ്ങൾക്കു വിലക്കുറവു വരുന്നതു എങ്ങനെ അവയുടെ തൂക്കത്തിലും മാററിലും വ്യത്യാസം വരുത്തു മ്പോൾ തന്നേയല്ല അവയുടെ സാധനങ്ങളാകുന്ന പൊൻ വെള്ളികൾക്കു വിലക്കുറെച്ചൽ വരുമ്പോഴും അങ്ങനെ വരുന്നതാകുന്നു. നാണയങ്ങൾക്കു വിലയുള്ളതു അവയി ന്മേൽ രാജമുദ്രയുള്ളതിനാൽ ആകുന്നു എന്നും അവയുടെ

സാധനങ്ങളായിരിക്കുന്ന പൊൻവെള്ളികൾക്കു വില
വന്നതു അവയുടെ വിലകൊണ്ടാകുന്നു എന്നും പക്ഷെ
ഒട്ടുപേർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ അതു
അബദ്ധം തന്നെ. കാര്യം നേരെമറിച്ചാകുന്നു. എന്തെ
ന്നാൽ പൊൻ വെള്ളികളുടെ വിലകൊണ്ടും അവയുടെ
വിലപ്രകാരവുമാകുന്നു നാണയങ്ങൾക്കു വിലവരുന്ന
തു. രാജമുദ്രകൊണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ അതു പവനത്തിന്മേ
ലും രൂപാമേലും തുട്ടിന്മേലും ഒരുപോലെയുള്ളതാകയാൽ
എല്ലാത്തിനും വില ഒന്നായിരിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ടു. എ
ന്നാൽ അതു അങ്ങിനെ വരുന്നില്ലെല്ലോ. ആകയാൽ രാ
ജമുദ്രകൊണ്ടുള്ള സാദ്ധ്യം മാററും പണവിടയും നിശ്ച
യപ്പെടുത്തുന്നതു മാത്രമാകുന്നു എന്നു അറിഞ്ഞുകൊള്ളാം.
വസ്തുക്കളുടെ വില അവയുടെ സാക്ഷാലുള്ള ഉപകാരം
പോലെയല്ല അവ കിട്ടുന്നതിനുള്ള പ്രയാസം പോലെ
യാകുന്നു. ഇരിമ്പു ലോഹാദികളിലേക്കു മനുഷ്യനു ഉപ
കാരം ഏറിയതു തന്നെ എങ്കിലും അതു എളുപ്പത്തിൽകി
ട്ടുന്നതാകയാൽ എല്ലാററിലേക്കും വിലകുറഞ്ഞതായിരി
ക്കുന്നു. വായു കഴിഞ്ഞാൽ വെള്ളത്തെക്കാൾ ആവശ്യമാ
യിട്ടു മനുഷ്യർക്കു മറെറാന്നുമില്ല എങ്കിലും അതിനോളവും
വിലയില്ലാത്തതായിട്ടു പിന്നൊന്നുമില്ലെല്ലോ. എന്നാൽ ക
ലിഫോൎണിയയിലും ഔസ്ത്രേല്യയിലും സ്വൎണ്ണം വിളയുന്ന
വിശേഷ ഖനികളെ കണ്ടു പിടിച്ചു പൊന്നു സമൃദ്ധി
യായി എടുത്തതു ലോകത്തിൽ ഒക്കയും പരക്കയാൽ അതി
നു വിലകുറെഞ്ഞു വരികയും അതു കാരണത്താൽ പൊൻ
നാണയങ്ങൾക്കും വില കുറെവായിത്തീരുകയും ചെയ്യു
ന്നതിനിടയുണ്ടു. പൊന്നിനു അധികമായി വിലകുറെയു
മ്പോൾ വെള്ളിക്കും വിലക്കുറവു വരാതിരിക്കയില്ല. പൊ
ന്നു സമൃദ്ധിയായി എടുത്തപ്പോൾ അതു കാലക്രമത്തി
നു വെള്ളിയെക്കാൾ വിലകുറെഞ്ഞതായി വരുമെന്നു ചി
ലൎക്കു വിചാരമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു വരുന്നത
ല്ല. എന്തെന്നാൽ വെള്ളികൊണ്ടുള്ള സാദ്ധ്യങ്ങൾ ഒക്ക
യും പൊന്നുകൊണ്ടു ആകാവുന്നതും അതു മററു ചില
സാദ്ധ്യങ്ങൾക്കും കൂടെ കൊള്ളുന്നതുമാകുന്നു. പുന്നെ
ക്കാ മരോട്ടി എണ്ണ, പൂവത്തെണ്ണ മുതലായതിനു പക
രം വെളിച്ചെണ്ണ കൊള്ളുന്നതാകയാൽ അവ എത്രമേൽ
കുറവായിരുന്നാലും അവെക്കു വെളിച്ചെണ്ണയെക്കാൾ
വിലകൂടുതൽ വരുന്നതല്ല. ആകയാൽ പൊന്നും വെള്ളി

യുമായിട്ടു വിലയിൽ ചില വ്യത്യാസം വരാം എങ്കിലു പൊന്നിന്നു വിലകുറെയുമ്പോൾ വെള്ളിക്കും കുറഞ്ഞു നില്ക്കും. യുരോപ്പിൽ പൊന്നിന്നു വിലകുറക നിമിത്തം നാണയങ്ങൾക്കും ആഭരണങ്ങൾക്കും മററും വെള്ളിക്കു പകരം അതു നടപ്പാകയാൽ വെള്ളിക്കു അവിടങ്ങളിൽ കാൎയ്യമില്ലാഞ്ഞിട്ടു ഇന്ത്യയിൽ ബഹുത്വമായി വന്നിറങ്ങുന്നു. അതുകാരണത്താൽ ഇവിടെയും ആ ലോഹാദിക്കും അതുകൊണ്ടുള്ള രൂപാ ചക്രം മുതലായ നാണയങ്ങൾക്കും വിലകുറവായി വരുന്നു. വസ്തുക്കളുടെ മുൻപിലത്തെ വിലയും ഇപ്പോഴത്തേതും കൂടെ ആകപ്പാടെ നിരത്തി നോക്കുമ്പോൾ നാണയങ്ങളുടെ ഠരം വിലക്കുറവു ഏകദേശം മുമ്മടങ്ങായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണാറാകും. വസ്തുക്കളുടെ വിലകൂടുതലിനുള്ള കാരണം ഇപ്പറഞ്ഞതല്ല ഠരം രാജ്യത്തു ജനങ്ങളുടെ വൎദ്ധനവിന്നു തക്കവണ്ണം കൃഷി വൎദ്ധിക്കാഞ്ഞതിനാൽ ആകുന്നു എന്നു ഒട്ടുപേൎക്കു വിചാരമുണ്ടു. എന്നാൽ ഠരം വിലകൂടുതൽ ഉള്ളതും ഠരം രാജ്യത്തു മാത്രമായിരുന്നു എങ്കിൽ അതു തന്നെ ഒത്ത കാരണം എന്നു ഓൎക്കായിരുന്നു. എന്നാൽ ചുററുമുള്ള എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഇക്കൂടുതൽ വന്നിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഇതല്ല കാരണം നാണയങ്ങളുടെ വിലക്കുറവു തന്നേ എന്നു തെളിവായിരിക്കുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു വസ്തുക്കളുടെ വിലകൂടുതൽ നിമിത്തം ഇപ്പോൾ ക്ഷാമമാകുന്നു എന്നു ഒട്ടുപേർ വിചാരിക്കുന്നതു ദോഷത്വമാകുന്നു. ഇപ്പോൾ വസ്തുക്കൾക്കു വിലകൂടുതൽ വളരെയുണ്ടെങ്കിലും കിട്ടാതെ വരുന്നില്ല. മുൻപു കൊടിയ പഞ്ഞം വരുന്ന സമയത്തും ഇത്ര വിലകൂടുതൽ വന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും ഒന്നും കിട്ടാതെ പട്ടിണി കിടന്നു അസംഖ്യമാളുകൾ ചത്തുപോയിട്ടുണ്ടു. എന്നാൽ ചിലരു വിചാരിക്കുന്നതിൻവണ്ണം ഇതു ഐശ്വൎയ്യത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷ്യമായിട്ടു എടുപ്പാനുമില്ല. പൊൻ വെള്ളികൾ ഏറുന്നതുകൊണ്ടു മനുഷ്യരുടെ സുഖാനുഭവങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ വരണമെന്നില്ല. അവർ ദേഹണ്ഡിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന വസ്തുക്കൾക്കു അധിക വില കിട്ടുമെങ്കിലും അവർ ആവശ്യപ്പെടുന്ന വകെക്കൊക്കയും അധികവിലകൊടുക്കേണ്ടിയും വരുന്നതാകയാൽ അവൎക്കു അധിക മിച്ചം കാണുകയില്ല. ക്രയവിക്രയങ്ങളിൽ അധിക നാണയങ്ങൾ ചുമപ്പാനും എണ്ണുവാനും ഇടവരുമെന്നു ഒരു കൊച്ചു ദോഷം കൂടെ ഉണ്ടാകുന്നതല്ലാതെ

അതിനാൽ വിശേഷം യാതൊന്നുമില്ല. മുൻപിൽ ൧൦൦ തേങ്ങായിക്കു ൨൦ ചക്രമേ വിലയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇപ്പോൾ ൬൦ ചക്രം കിട്ടും എന്നുവരികിലും മുൻപിൽ ൨൦ ചക്രത്തിന്നു കിട്ടുന്ന നെല്ലിന്നു ഇപ്പോൾ ൬൦ ചക്രം കൊടുക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ രണ്ടു തേങ്ങായിക്കു ഇടങ്ങഴി നെല്ലു എന്നുള്ളതു അന്നും ഇന്നും വ്യത്യാസം കൂടാതിരിക്കുന്നു. ൟ മുറനോക്കുമ്പോൾ പഴയ കൊഴുവന്മാരെക്കൊണ്ടു ജന്മികൾ വസ്തു ഒഴിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആധാരത്തിലെ അൎത്ഥം മാത്രം കൊടുക്കേണം എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതു മൎയ്യാദയാകുന്നില്ല. ൧൦൦ രാശി അൎത്ഥമുള്ളതിന്നു അത്രയും ഉറുപ്പിക കൊടുത്തു ഒഴിപ്പിക്കേണം എന്നു ചട്ടം വെച്ചാൽ അതിൽ വെച്ചു നഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ ജന്മികൾക്കല്ല കൊഴുവന്മാൎക്കാകുന്നു. കൈക്കൂറുകൊടുക്കുന്നതിലും ൟ ക്രമം തന്നേ പ്രമാണിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു.

G. M.

വേദകാൎയ്യങ്ങളെ കുറിച്ചു ഒരു സംവാദം.

(൧൧൭ാം പുറത്ത നിറുത്തിയ ശേഷം.)

ഗുരുദാസൻ. അവൻ എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും ആത്മാവും പ്രകൃതിയും [പ്രധാനവും] എന്നു രണ്ടുവകയാക്കുന്നു രണ്ടിനെയും അനാദ്യം എന്നു വിചാരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

എംഗ്ലിഷുകാരൻ. എന്നാൽ ആത്മാവു സ്രഷ്ടാവായിത്തീൎന്നു തന്റെ സാദ്ധ്യങ്ങൾക്കായിട്ടു പ്രകൃതിയെ പ്രയോഗിക്കയാകുന്നുവോ.

ഗുരുദാസൻ. അല്ല ആത്മാവു മാന്ദ്യവും അപേക്ഷരഹിതവും തന്നേ. ആത്മാവിന്നു സന്തോഷമുണ്ടാകുവാനായിട്ടു പ്രകൃതി ആത്മാവിനോടു ചേൎന്നുകൊണ്ടു എന്നത്രേ ആ മുനി പഠിപ്പിക്കുന്നതു.

എംഗ്ലിഷുകാരൻ. അതു എങ്ങനെയാകുന്നതു. ഇതിൻവണ്ണം നിശ്ചേതന വസ്തുവിന്നു പ്രവൃത്തിപ്പാൻ കഴിയുന്നതു എങ്ങനെ.

ഗുരുദാസൻ. താഴെപ്പറയുന്ന ഉദാഹരണത്താൽ അവൻ അതിനെത്തെളിവാക്കുന്നു- അതായതു "ആത്മാവു പ്രകൃതിയെ നടത്തുന്നതു പ്രവൃത്തിക്കേണം എന്നുള്ള ആന്തരത്തിൽനിന്നല്ല. അയസ്കാന്തം ഇരിമ്പിനെ ആകൎഷിക്കുന്നതുപോലെ തമ്മിലുള്ള സാമീപ്യത്തിൽ നിന്നാകുന്നു." ആത്മാവു പ്രകൃതിയോടു സമീപിച്ചു വന്നപ്പോൾ

പ്രകൃതി ആകൎഷണ ശക്തിയാൽ എന്നപോലെ മഹത്തായി തീൎന്നിട്ടു അതിന്റെ വികാശനക്രമം തുടങ്ങി. കാരികയിൽപ്പറയുന്നതാവിതു "പുല്ലും വെള്ളവും പാലായി തീൎന്നു കിടാവിനെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയും കിടാവു വളരുമ്പോൾ പാലു വററിപ്പോകുന്നതുപോലെയും ആത്മാവിന്റെ വിമുക്തിക്കായിട്ടു പ്രകൃതി സ്വയമായി പ്രവൃത്തിച്ചു."

എംഗ്ലിഷുകാരൻ. എന്നാൽ അഖിലാണ്ഡത്തിൽ കാണുന്ന മഹിമയേറിയ കാൎയ്യങ്ങളുടെ സംഭവത്തെ തെളിവാക്കുവാൻ ൟ ഉദാഹരണങ്ങൾ തീരെ കൊള്ളുകയില്ല. അവ ബാലന്മാരെ മാത്രം രസിപ്പിപ്പാൻ തക്കവയാകുന്നു. ആദ്യം പറഞ്ഞതു ഹേതുവാദത്തിന്റെ പ്രമാണത്തോടു നേരെ പിഴെക്കയും ചെയ്യുന്നു. "ആത്മാവു പ്രകൃതിയെ അവ തമ്മിൽ അടുത്തപ്പോൾ ആകൎഷിച്ചു" എന്നല്ലൊ പറയുന്നു. ആകയാൽ ഞങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതു ആർ അവയെ തമ്മിൽ അടുപ്പിച്ചു. അവ അനാദ്യമെ അടുത്തിരുന്നു എങ്കിൽ ഉദാഹരണത്തിന്റെ മുറെക്കു പ്രകൃതി അനാദ്യമായി ആകൎഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കേണം. അതിന്റെ ഉല്പത്തി ശാശ്വതമായിരിക്കേണം. എന്നാൽ സൃഷ്ടിപ്പിന്നു ഒരു സമയത്തു ഒരാരംഭമുണ്ടായതുകൊണ്ടു ഇതു അസംഭവ്യമാകുന്നു. ഇതു ആരെങ്കിലും ഒരു കൎത്താവു തന്റെ ശക്തികൊണ്ടു നീക്കുന്നതിനാലേ സാധിക്കത്തുള്ളു. ആകയാൽ കപിലന്റെ യുക്തി തന്നെ ജ്ഞാനവും ശക്തിയുമുള്ള ഒരു സചേതന കൎത്താവിങ്കലേക്കു നമ്മെ വഴി തിരിക്കുന്നു. പിന്നെപ്പറഞ്ഞ ഉദാഹരണത്തിൽ പശുവിന്റെ അകിടുപോലെ പ്രകൃതിയും തക്ക സാദ്ധ്യത്തിന്നു വ്യവസ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നു എന്നു ആന്തരം വരുന്നു. എന്നാൽ മേൽ പറഞ്ഞ യുക്തിക്കു അടിസ്ഥാനം തന്നെ പ്രകൃതി അനാകാരം എന്നും ആത്മാവിന്റെ വിമുക്തിക്കായിട്ടു പ്രവൃത്തിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നു എന്നും ഉള്ള ഭാവമാകുന്നു. ൟ ഉദാഹരണങ്ങൾ രണ്ടും ൟ വിസ്മയകരമായ അഖിലാണ്ഡത്തിന്റെ ഉല്പത്തിക്കും നിബന്ധനത്തിന്നും കാരണം പറവാൻ കൊള്ളാതെയും പോരാതെയുമിരിക്കുന്നു. പണ്ഡിതരേ, ൟ സമുദ്ദേശത്തെ ആവോളം ഫലിപ്പിച്ചാലും അതു ഒരു ഉപമിതിയല്ലാതെ ഉപപത്തിയാകത്തില്ല. ആകയാൽ അവയെ തള്ളുന്നതു നമുക്കു ന്യായമല്ല

ദയാ. ലോകത്തിലുള്ള വിവിധമായ ഉപാദാന കാൎണ്ണങ്ങളെ ഒരുംപെടുത്തി വ്യാപരിപ്പിപ്പാൻ സചേതനനായ ഒരു ആദ്യകാരണനിൽ വിശ്വസിപ്പാൻ ഹേതുത്വത്തിന്റെ പ്രമാണങ്ങളാൽ നാം കേവലം നിബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലയോ. അവനെ കൂടാതെ അക്കാരണങ്ങൾക്കു വ്യാപാരം തുടങ്ങുവാൻ എങ്ങനെ കഴിയും. അവയുടെ ആദ്യ പ്രേരണത്തിന്നു കപിലൻ പറയുന്ന ന്യായത്തോളവും ദുൎബ്ബലമായിട്ടു പിന്നൊന്നുമില്ല.

ഇനിയും സങ്കല്പത്തിൽ നിന്നുള്ള യുക്തി എടുത്തു വ്യവഹരിക്കാം. ഹേതുത്വത്തിന്റെ പ്രമാണങ്ങൾ ഉപാദാനകാരണങ്ങളെ കൊണ്ടു പ്രവൃത്തിപ്പാൻ ഒരു സചേതന കൎത്തൃകാരണം സൃഷ്ടിപ്പിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണം എന്നു കാണിക്കുന്നുണ്ടു. എന്നാൽ സങ്കല്പത്തിൽനിന്നുള്ള യുക്തിയാൽ ഇതു അധികം തെളിവായിത്തീരുന്നു. ഞാൻ അതിനെ തങ്ങളോടു വിവരിക്കട്ടെ.

നാം വസിക്കുന്ന അഖിലാണ്ഡം വലുതും ചെറുതുമായ വിവിധ വ്യാപദേശങ്ങൾ കൊണ്ടു നിറെഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവെക്കു മനുഷ്യർ സദാ തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയെ ഏല്പിടുത്തുന്നു. മററു ജീവജന്തുക്കളിലും ഈ വൈഭവം കാണുന്നുണ്ടു. പക്ഷിക്കൂടും, എലിപ്പുനവും കുരുവിക്കൂടും എല്ലാം നിൎമ്മിതങ്ങളാകുന്നു. ചില സാദ്ധ്യത്തിന്നായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടുമിരിക്കുന്നു. അവ സ്വയമായി വൃക്ഷാദികളെപ്പോലെ മുളെച്ചുണ്ടാകാതെ വേലയുടെ ഫലമായിരിക്കുന്നു. നിയോഗിക്കപ്പെട്ട സാദ്ധ്യത്തിന്നു തക്കവയുമാകുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന വ്യാപദേശങ്ങളിൽ തൊഴിലാളികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നവയെ പ്രത്യേകം പറയാം. നമ്മുടെ വീടുകളും, മേശകളും പെട്ടികളും, പിത്തള പ്പാത്രങ്ങളും, മണ്പാത്രങ്ങളും, പുസ്തകങ്ങളും, രഥങ്ങളും, വള്ളങ്ങളും, ഒക്കെ സൂത്രപ്പണികൾ ആകുന്നു. ഓരോ പ്രത്യേക സാദ്ധ്യങ്ങൾക്കായിട്ടു നിയോഗിക്കപ്പെട്ടുമിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഈ വസ്തുക്കൾ എല്ലാം നിശ്ചേതന സമീക്ഷയുടെ വേലയാകുമോ? ഇല്ല. അവ സമീക്ഷമേൽ ചൈതന്യം വ്യാപരിക്കയാൽ ഉണ്ടായ ഫലം എന്നും ബുദ്ധികൂടാതെ അവയെ ഉദ്ദേശിപ്പാൻ വഹിയാ എന്നുംസൎവ്വരും അറിയുന്നു. പിന്നെയും ബുദ്ധിയുടെ കൂടുതൽ കുറെ

വുപോലെയും അതിന്റെ കൈപ്പാങ്ങിലുള്ള വിഭവങ്ങൾക്കു തക്കവണ്ണവും വ്യാപദേശത്തിന്നു വ്യത്യാസമുള്ള പ്രകാരം നാം കാണുന്നു. ഒരു മനുഷ്യന്റെ സൂത്രവും വേലയും അസാമാന്യമായി വിശേഷവും ഉപകാരവുമായി തന്നാൽ അവനെ ബഹു സമൎത്ഥൻ എന്നു പറയുന്നു. കൈവേലയിൽ മോശമായിരിക്കുന്നവനോ ദോഷൻ എന്നാകുന്നു പേർ. ദില്ലി പട്ടണത്തിലെ രത്നങ്ങളിന്മേൽ എത്രയും ഭംഗിയായി പാരസികഭാഷയിൽ അക്ഷരങ്ങളെ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയ കേൾവിപ്പെട്ട തൊഴിലാളികളെ കുറിച്ചു നാം എല്ലാവരും കേട്ടിട്ടുണ്ടു. അവരുടെ സാമൎത്ഥ്യത്തിന്നു യോഗ്യമായിരിക്കുന്ന സ്തുതിയെ നാം അവൎക്കു മനസ്സോടു കൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇവയൊക്കെയും സാമാന്യ സംഗതികൾ തന്നേ എങ്കിലും അവ സാരപ്രമാണങ്ങളെ നമുക്കു ചൊല്ലിത്തരുന്നു. അവയെ നിത്യ നിദാനത്തൊഴിലുകളിൽ നാം സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ സാരകാൎയ്യങ്ങളിൽ നാം ധിക്കരിച്ചാൽ ന്യായമാകയില്ല; വ്യാപദേശങ്ങൾ ബുദ്ധിയിൽനിന്നു ഉത്ഭവിക്കുന്നു. അവയുടെ വിശേഷത ബുദ്ധിവൈഭവത്തിന്റെ ഏറെക്കുറെച്ചിൽ പോലെ ഭേദഗതിയായുമിരിക്കുന്നു.

വ്യാപദേശലക്ഷ്യങ്ങളോടു കൂടിയ അസംഖ്യ വസ്തുക്കൾ കൊണ്ടു അഖിലാണ്ഡം നിറെഞ്ഞിരിക്കുന്നു, നിൎജ്ജീവപദാൎത്ഥങ്ങൾ മനുഷ്യരുടെ ഉപകാരത്തിന്നു കൊള്ളുവാൻ തക്കവണ്ണം പല പല ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളവയായിരിക്കുന്നു [വൈശേഷികന്മാരുടെ അൎത്ഥത്തിൽ ആകുന്നു ഗുണങ്ങൾ എന്നതിനെ ഞാൻ ഇവിടെ പ്രയോഗിക്കുന്നതു] കല്ക്കരി എരിയുന്നു, കളിമണ്ണു കലവും കുടവുമാകുന്നു, ജലം വെടിപ്പാകുന്നു, ലോഹാദി തീയിൽ ഉരുകുന്നു, പിന്നെ ജീവജാലങ്ങൾ തങ്ങളുടെ വളൎച്ചെക്കും വൎദ്ധനവിന്നും വേണ്ടി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അതിശയ വ്യൂഹനത്താൽ വിശേഷതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, വൃക്ഷങ്ങൾ തങ്ങളിൽ നിറെഞ്ഞിരിക്കുന്ന അസംഖ്യമായ ശിരകളിലേ ദ്രവം കൊണ്ടു വളരുന്നു, മുളയും പൂവും ഫലത്തിന്നു വഴിയൊരുക്കുന്നു, കുതിര, മാട, ആന, ഒട്ടകം, എന്നിവ തങ്ങളുടെ ശക്തിയും ചൊടിപ്പും മൂലം തങ്ങൾക്കു മനുഷ്യർ നിശ്ചയിക്കുന്ന വിവിധമായ വേലകൾക്കു കൊള്ളുന്നവയായിരിക്കുന്നു, ഈ സംഗതികളിൽനിന്നു നാം മുറെക്കു അനുമാനിക്കേണ്ടുന്നതു എന്തു, ഒരു സചേതനഭൂതത്താൽ

അവ ഉളവായവരാകുന്നു എന്നു തന്നെ അല്ലയോ? നിശ്ചേതന പ്രകൃതിക്കു അയസ്കാന്തത്താൽ എന്നപോലെ ആകൎഷിക്കപ്പെടുകയോ പാലു ജനിപ്പിക്കുന്നതിൽ പശുവിന്റെ അകിടു എന്നപോലെ വ്യാപരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഈ വസ്തുക്കളെ ഒക്കെയും ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുമോ. അതു അസാദ്ധ്യം തന്നേ. എല്ലാ മനുഷ്യനും ഓരോ കൈക്കു അഞ്ചഞ്ചു വിരൽ ഉള്ളതു എന്തു. എല്ലാവനും ഈരണ്ടു കണ്ണുള്ളതു കാലിൽ ആകാതെ തലയിൽ ഇരിക്കുന്നതു എന്തു. അവനു രണ്ടു ചെവിയുള്ളതു തലയുടെ മുകളിൽ ആകാതെ ഇരുവശത്തുമായിരിക്കുന്നതു എന്തു. ഫലവൃക്ഷങ്ങൾ എപ്പോഴും ഒരുതരം ഫലം തന്നേ കായിക്കുന്നതു എന്തു. മാവേൽ മാങ്ങായും വാഴേൽ വാഴെക്കായുമല്ലാതെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. നെല്ലുവിതെച്ചാൽ ചാമ വിളയത്തില്ല. കറുത്ത നൂൽകൊണ്ടു നെയ്താൽ കറുപ്പുശീലയെ കിട്ടത്തുള്ളു. ലോകത്തിൽ മുറയും ക്രമവും ചട്ടവുമാകുന്നു നടക്കുന്നതു. വെളിച്ചവും ഉഷ്ണവും വീശുന്നതിന്നു സൂൎയ്യൻ ദിവസം തോറും കിഴക്കുദിക്കുന്നു. ചന്ദ്രൻ തന്റെ വെണ്മയുള്ള ബിംബത്തെ രാത്രിയിലേ കാണിക്കുന്നുള്ളു. ആകയാൽ മനുഷ്യരുടെ ഗുണത്തിന്നും സുഖത്തിന്നുമായിട്ടു ക്രമവും ഭംഗിയും വ്യപദേശവും കൊണ്ടു ലോകം നിറെഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു നാം കാണുന്നു, അതു അങ്ങനെ ആയിരിക്കുന്നതു ചൈതന്യവും ബുദ്ധിയും ഉള്ള ഒരു ഭൂതത്താൽ നിൎമ്മിതമായതിനാൽ തന്നേയാകുന്നു. ഈ വ്യപദേശങ്ങളുടെയും വേലകളുടെയും വിസ്തീൎണ്ണതയിൽനിന്നു ഈ സചേതന കൎത്താവിന്റെ മഹത്വത്തെയും നമുക്കു കണ്ടുകൊള്ളാം. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവിനെക്കുറിച്ചു ന്യായത്തിലും വൈശേഷികത്തിലും യോഗത്തിലും കാണുന്ന ഉക്തികൾ സത്യത്തിന്നു വിരോധമായിരിക്കുന്നില്ല എങ്കിലും അവന്റെ തേജസ്സിന്നും മഹിമെക്കും തക്കതല്ലായ്കയാൽ ആക്ഷേപിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു പതഞ്ജലിയാൽ ചൊല്ലപ്പെട്ട അഭിപ്രായം എന്തെന്നു ദയയോടു പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുമൊ പണ്ഡിതരേ.

ഗുരുദാസൻ. ഈശ്വരൻ ശക്തിയുള്ളവൻ എന്നു അവൻ ചൊല്ലുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവന്റെ നാമത്തിൽ അതു അന്തരപ്പെടുന്നു. അവന്റെ അറിവിന്നു അറുതിയില്ലായ്കയാൽ അവൻ സൎവ്വജ്ഞനാകുന്നു എന്നും സമ്മ

തിക്കുന്നു. എന്നാൽ സൃഷ്ടിപ്പിൽ ൟശ്വരനുള്ള ഏല്പാടിനെക്കുറിച്ചു അവൻ ഒരു വിവരവും പറയുന്നില്ല.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. എന്നാൽ കാൎയ്യാദികളെ നാം വിവരമായി നോക്കുകയും അഖിലാണ്ഡത്തിൽ കാണുന്ന സങ്കല്പങ്ങളുടെയും വ്യപദേശങ്ങളുടെയും എണ്ണത്തെ നാം ശോധന കഴിക്കയും ചെയ്താൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും ശക്തിയെയും ജ്ഞാനത്തെയും നന്മയെയും കുറിച്ചു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉന്നത നിനവുകൾ ഉളവാകും. അതിന്നു നാം എങ്ങും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കാണുന്നു. അവയെക്കാണിക്കാത്തതായി പ്രപഞ്ചത്തിൽ യാതൊരു വസ്തുവുമില്ല. ആകാശത്തിൽ അവ അറുതിയല്ലാത്തവണ്ണം വിസ്താരത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നതുകൂടാതെ ഭൂമിയിൽ എത്രയും ചെറുതായിരിക്കുന്ന പ്രാണികളിലും ചെടികളിലും കൂടെ അവ കാണപ്പെടുന്നു. അവയെ വെവ്വേറവഴി വിവരിച്ചിട്ടു കാൎയ്യമില്ല. അവ മേൽ പറഞ്ഞ ദൈവ ലക്ഷണങ്ങൾക്കു തന്നേ ഉറെപ്പു വരുത്തുന്നതാകയാൽ ഉപപത്തികളുടെ എണ്ണം ഏറുന്നതല്ലാതെ വിശേഷമായി ഒന്നും സാധിപ്പാൻ ഉപയോഗമാകയില്ല.

അഖിലാണ്ഡത്തിലേ ഉപാദാനകാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിന്നു ആദ്യകാരണനായിട്ടു ഒരു കൎത്തൃകാരണൻ ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കേ നമുക്കു പാങ്ങുള്ളൂ. അഖിലാണ്ഡത്തിൽ കാണുന്ന വ്യപദേശ നിബന്ധനത്തിൽനിന്നു ൟ മഹാ കാരണൻ എത്രയും ബുദ്ധിയും ശക്തിയും നന്മയുമുള്ളവനാകുന്നു എന്നും നാം വിശ്വസിക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഭൂതത്തെയാകുന്നു നാം ൟശ്വരൻ എന്നു വിളിക്കുന്നതു. നാം അവനെ ഭൂതങ്ങളിലേക്കു ശ്രേഷ്ഠനും തേജോമയനും എന്നുവെച്ചു ബഹുമാനിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. മററു ഭൂതങ്ങൾക്കു ആധാരമായ മൂല ഭൂതമാകയാൽ അവൻ നിരാധാരൻ ആകുന്നു. ആകയാൽ സ്വയംഭവത്തിനുള്ള ശക്തി അവന്നുണ്ടായിരിക്കണം. അവൻ ഇരിക്ക ആവശ്യമാകുന്നു. അവൻ ഇല്ലാതാകുവാൻ പാങ്ങില്ല. ഒന്നിന്നും അവന്റെ ഇരിപ്പിനെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്തുകൂടാ. ആകയാൽ അവൻ സ്വയാധാരൻ എന്നു പ്രത്യേകം പറയാകുന്നതാകുന്നു. അഖിലാണ്ഡത്തിന്റെ അറുതിയില്ലാത്ത വിസ്തീൎണ്ണതയും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സാധനങ്ങളുടെ പെരുപ്പവും സ്വഭാവ ഹേതുക്കങ്ങളുടെ ശക്തിയും വേഗത

യും ഇവയെല്ലാം അവന്റെ ശക്തിയുടെ പെരുമയെക്കാ ണിക്കുന്നു. അഖിലാണ്ഡത്തിൽ കാണുന്ന വൃപദേശങ്ങ ളുടെ വലിപ്പവും പെരുപ്പവും തരഭേദവും അവന്റെ അറു തിയില്ലാത്ത ജ്ഞാനത്തിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ജീവജന്തുക്ക ളുടെരക്ഷെക്കും സുഖത്തിന്നും ഗുണത്തിന്നും അവ അതി ശയമായി ഉപകരിക്കുന്നതു അവന്റെ നന്മെക്കു സാക്ഷി യാകുന്നു. ലോകത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവായിട്ടും അതിന്റെ നിത്യപരിപാലകനായിട്ടും അതിന്റെ നിരന്തരയുപകാ രിയായിട്ടും അതിന്റെ കരുണയുള്ള പിതാവായിട്ടും മനു ഷ്യർക്കു ന്യായസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന ഭൂതം ഇപ്രകാരമുള്ളവ നാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഉപപത്തികളോടു കൂടെ സകല വും യദൃഛയാ ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു ഉണ്ടായി എന്നുള്ളതി ന്നു കപിലന്റെയും ബൌദ്ധന്മാരുടെയും ജൈനന്മാരു ടെയും യുക്തികളെ ഒത്തുനോക്കുമ്പോൾ അവ എത്ര ദു ർബ്ബലമായിക്കാണപ്പെടുന്നു. ഇത്തരം മതത്തെ നാം ത ള്ളേണം. അവൻ ഉണ്ടെന്നും അവൻ തന്നെ അന്വേ ഷിക്കുന്നവർക്കു സമ്മാനം നല്കുന്നവൻ എന്നുമുള്ള വി ശ്വാസത്തെ നാം ന്യായത്തിൻ വാദത്തെ അനുസരിച്ചു കൈക്കൊള്ളേണം.

ഈ സംഗതിയെ പററിയുള്ള സംവാദം ഈ വാക്കു കൾകൊണ്ടു തീൎന്നു.

അദ്വൈതം.

എംഗ്ലീഷു ജഡ്ജിയും അവന്റെ സ്നേഹിതന്മാരും തമ്മിൽ പുറകാലെ ഉണ്ടായ വാദം ഈശ്വരന്റെയും അ ഖിലാണ്ഡത്തിന്റെയും സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു വേദാന്തി കൾക്കു മുഖ്യമായിരിക്കുന്ന ഉപദേശം സംബന്ധിച്ചാ യിരുന്നു. ആ മതത്തിലും അതിന്നു വിരോധമായി ഹിന്ദു വിജ്ഞാനികൾ പറെയുന്ന ആക്ഷേപങ്ങളിലും ഗുരുദാസ ന്നു നല്ല ഊടം ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലുംതൎക്കം മുഖ്യമായിട്ടു നടന്നതു വേദാന്തികളിൽ ചില പണ്ഡിതന്മാരുമായിട്ടാ യിരുന്നു. വേദാന്തമതശേഖരത്തിലെ മുഖ്യ ഗുരുക്കന്മാ രിൽ ഒരു പണ്ഡിതൻ വാദം ആദ്യം ആരംഭിച്ചു.

വേദാന്തി. വേദാന്ത ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിബന്ധാവു വേദവ്യാസൻ ആകുന്നു. എന്നാൽ അവൻ ബ്രഹ്മസൂത്ര

ങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയതു വേദങ്ങളിലെ ഉപനിഷത്തുകളിൽ നിന്നായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നു. ൟ ഉപനിഷത്തുകൾ അംഗിരസ്സു മുതലായ മഹാ ഋഷികളാൽ ഉണ്ടായ പ്രോക്തങ്ങളാകുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ ശിഷ്യന്മാൎക്കു ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. അവനിൽനിന്നു ശേഷം പേരു പഠിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഇക്കാലം വരെ അവ മാഞ്ഞുപോകാതെ നില്ക്കുന്നു.

എംഗ്ലിഷുകാരൻ. ൟ ദൎശനത്തിൽ സാരമായ ഭാഗം ബ്രഹ്മത്തെക്കുറിച്ചുള്ളഉപദേശമാകുന്നു എന്നു ഇനിക്കു തോന്നുന്നു, സൎവ്വ വല്ലഭനായ ദൈവം ഒരുവൻ ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപപത്തികളെ നാം ശോധന ചെയ്യല്ലൊ. എന്നാൽ ദൈവം സൎവ്വവും എന്നും സൎവ്വവും ദൈവം എന്നുമുള്ള വാദത്തെ നമുക്കു ഇനിയും ശോധന ചെയ്യാം. ആകയാൽ പണ്ഡിതരേ നിങ്ങളുടെ പ്രമാണപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളിൽ ൟ ഉപദേശത്തെ എങ്ങനെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു കേട്ടാൽ കൊള്ളാം.

വേദാന്തി. ശ്രുതിയിൽ പറയുന്നതാവിതു. "അഖിലാണ്ഡം എല്ലാം ബ്രഹ്മം ആകുന്നു." ൟ ഉക്തി വേദാന്ത ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഒക്കെയും ഭാഷ മാററമായി പിന്നെയും പിന്നെയും ആവൎത്തിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അഖിലാണ്ഡം അവനിൽനിന്നു ഉത്ഭവിച്ചതു ഇന്നപ്രകാരമെന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു വളരെ നിദൎശനങ്ങളെയും അവയിൽ കാണുന്നു. ചിലന്നിയിൽനിന്നു നൂലും ഭൂമിയിൽനിന്നു സസ്യവും ജീവജന്തുക്കളിൽനിന്നു രോമവും എതുപ്രകാരം ഉണ്ടാകുന്നുവോ അപ്രകാരം അക്ഷയഭൂതമായ ബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്നു അഖിലാണ്ഡം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു.

എംഗ്ലിഷുകാരൻ. ഇപ്പറഞ്ഞതു സൎവ്വത്തെയും കുറിച്ചാകുന്നുവോ യാതൊന്നും ഒഴിയപ്പെട്ടിട്ടില്ലയോ.

വേദാന്തി. യാതൊന്നുമില്ല, നേരേമറിച്ചു പല തരത്തിലുള്ള ഒററ വസ്തുക്കളെ അവന്റെ പ്രകടീകരണത്തിന്റെ എണ്ണങ്ങളായി പല സ്ഥലങ്ങളിലും കാണിച്ചിരിക്കുന്നു "അവൻ അഗ്നിയാകുന്നു. അവൻ സൂൎയ്യനും ചന്ദ്രനുമാകുന്നു. അവൻ വായുവാകുന്നു. അവൻ വെള്ളമാകുന്നു" "നീ സ്ത്രീയാകുന്നു. നീ പുരുഷനാകുന്നു. നീ യുവാവാകുന്നു. നീ യുവതിയാകുന്നു, പിറന്ന വസ്തു എ

ല്ലാം പറക്കുന്നതൊക്കെയും കാലങ്ങളും നീ തന്നേ. നീ സമുദ്രമാകുന്നു. അഖിലാണ്ഡം നിന്റെ മുഖമാകുന്നു" എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ തന്നേ.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. മനുഷ്യാത്മാവും ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഒരംശമാകുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമായിട്ടു പറെഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ. തങ്ങൾ എടുത്തു പറെഞ്ഞതു കൂടാതെ മററു തെളിവായ വാക്യങ്ങൾ അതിനുണ്ടോ.

വേദാന്തി. തീപ്പൊരി തീയുടെ അംശമായിരിക്കുന്നതുപോലെ ആത്മാവും ഒരംശപരന്റെ അംശമാകുന്നു എന്നു വേദവ്യാസൻ തെളിവായിട്ടു പറെയുന്നു. അവർ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം സമസ്തവും ശകലവും തമ്മിലുള്ളതാകുന്നു. ശരീരം നിൎമ്മാണമായപ്പോൾ ബ്രഹ്മം അതിനകത്തു പ്രവേശിച്ചു അവിടെ സ്ഥിതമായിരിക്കുന്ന ഹൃദയകമലത്തിന്മേൽ വാസമായി എന്നു ഉപനിഷത്തുകളിൽ ചൊല്ലിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ, ദേഹത്തിന്നു അതിന്റെ നവദ്വാരങ്ങളോടു കൂടെ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ പട്ടണം എന്നു പേരായിരിക്കുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. അഖിലാണ്ഡം ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നുണ്ടായി അവനിൽ പിന്നെയും ലയിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവന്റെ തത്വത്തിൽ എന്തുമാത്രം ഒരം വിവിധമായ വിഷയങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടു കാണും.

വേദാന്തി. നാലിട്ടു ഒരംശം കാണുമെന്നു യജുൎവ്വേദത്തിൽ ചൊല്ലിയിരിക്കുന്നു.

അന്തരീക്ഷം.

ചില ദേശങ്ങളിൽ വെയിലും മഴയും ചെമ്മാനവും കാർമേഘവും ഹിമവും കല്മഴയും കുളിരും ഉഷ്ണവും ഒഴിയാതെ മാറി മാറി വരുന്നുണ്ടല്ലൊ. അങ്ങനെ പലമാതിരി ദിഗ്വായു (Climate) ഉള്ളേടത്തെ ജനങ്ങൾക്കു അതാതിലുള്ള പരിചയവും എത്രയും സഹജം തന്നേ: എന്നുവരികിലും ഒരം മാററങ്ങൾക്കൊക്കെയും അവലംബിതമായിരിക്കുന്നതു എന്തിന്മേൽ എന്നു അറിയുന്നവരും ആകാശങ്ങളിൽ കാണുന്ന അതിശ്രേഷ്ഠമായും തുലോം അപൂൎവ്വമായും ഉള്ള വിശേഷ ദൎശനങ്ങളുടെ ഉത്ഭവത്തെ പറെയാകുന്നവരും എത്ര ചുരുക്കം. കാററിന്റെ സാധാര

ന്ന ഗതിക്രമം ഇന്നപ്രകാരമെന്നു വൎണ്ണിപ്പാനും ഇടിവാൾ മിന്നലിന്റെയും പലനിറമായ മഴവില്ലിന്റെയും രഹസ്യോത്ഭവം എന്തെന്നു പറവാനും നമ്മിൽ ആൎക്ക കഴിയും? വടക്കേ രാജ്യങ്ങളിൽ ശീതകാലത്തിൽ മഴക്കാറില്ലാത്ത രാത്രിയിൽ വടക്കെ ചക്രവാളം (Horizon) ചിലപ്പോൾ ശോഭയുള്ള കൊള്ളിമീനോടൊപ്പം പടൎന്നു ജ്വലിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടു? അല്ലെങ്കിൽ ആകാശമണ്ഡലത്തിൽനിന്നു ചുട്ടുപഴുത്ത ലോഹക്കല്ലുകൾ ചിലപ്പോൾ താഴെ വന്നു വീഴുന്നതെന്തുകൊണ്ടു? എന്നു വിസ്തരിച്ചു പറെയാകുന്നവർ എത്രപേർ കാണും.

ഉന്നതമായ മാനുഷബുദ്ധിക്കു തന്നെയും ഗ്രഹിപ്പാൻ വഹിയാത്തതായ രഹസ്യങ്ങൾ ഇവയോടു സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു എന്നുവരികിലും അവയിൽ നമുക്കു നിശ്ചയപ്പെടുത്താകുന്ന കാൎയ്യങ്ങൾ വളരെയുണ്ടു. കൊള്ളിമീൻശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുത്തന്നു അതാതു മേഘത്തിന്നുള്ള പ്രത്യേക സാദൃശ്യം ഇന്നതെന്നറിയാം. കാററു ഇന്നവശത്തോട്ടടിക്കുന്നു എന്നറിയുന്നതു അവന്നു സാരം നിറെഞ്ഞ ഒരു കഥയാകുന്നു. ശാന്തമായ മഞ്ഞും വലിയ മുഴക്കമുള്ള ഇടികളും രണ്ടും ഒരുപോലെ അവന്നു സാരം തന്നേ. മുൻപേ തന്നെ നാം വളരെ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു വിജ്ഞാനത്താൽ ലഭിക്കുന്ന അറിവുകൊണ്ടു ക്രമേണ അതിലും അധികം നാം അറികയും ചെയ്യും.

നമുക്കു വായുവിനെയും അതിന്റെ യോഗത്തെയും മനുഷ്യന്റെ ഉപകാരത്തിന്നായിട്ടുള്ള അതിന്റെ പല അംശങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തെയും കുറിച്ചു വിചാരിക്കാം. നമ്മുടെ ഈ ഗോളത്തെ മൂടിയിരിക്കുന്നതായിട്ടു രണ്ടു സമുദ്രം ഉണ്ടു. ഒന്നു ചിലെടത്തുമാത്രമുള്ളതും മറെറാന്നു ആകപ്പാടെ എല്ലാടത്തുമുള്ളതും. ഇവയിൽ ജലസമുദ്രം ഭൂമിയുടെ ഉപരിഭാഗത്തിൽ താണ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒക്കെയും സ്ഥിതിചെയ്കയും പൎവ്വതനിരകൾ വൻകരകൾ ദ്വീപുകൾ മുതലായ ഉയൎന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ കേറി സ്ഥിതി ചെയ്യാതെയിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുകൂടാതെ ഭൂമിയെ മുഴുവനും ഒരു പ്രസന്നസാൽവാക്കൊണ്ടെന്നപോലെ ചുററിപ്പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായ ഒരു വായു സമുദ്രം ഉണ്ടു. മത്സ്യങ്ങളും തിമിംഗലങ്ങളും സഞ്ചരിക്കുന്നതുപോലെ ഈ സമുദ്രത്തുടെ പക്ഷികൾ പറന്നു നടക്കയും ഞണ്ടുകളും ഓട്ടി മത്സ്യങ്ങളും എന്നപോലെ മനുഷ്യരും മററു

സ്തനപായികളും (Mammalia) ഈ വായു സമുദ്രത്തിന്നടിയിൽ കൂടെ നടക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ കാൎയ്യങ്ങളെ കുറിച്ചു നല്ല അറിവുണ്ടാകുന്നതുവരെ വായുവിനെയും എല്ലാ ബാഷ്പങ്ങളെയും (Gases) കുറിച്ചു അവ അദ്ധ്യാത്മമയമെന്നു ജനങ്ങൾ വിചാരിച്ചുപോരുക പാങ്ങുള്ളു. അവെക്കു നിരാകാരതത്വങ്ങൾ നല്ലപോലെ ഉണ്ടായിരിക്കാം എന്നല്ലാതെ അതിലധികമൊന്നും കാണുകയില്ല. അവ വെള്ളമോ പാറയോ പോലെ തൂക്കുകയും അളക്കുകയും ശോധന കഴിക്കുകയുംചെയ്യാകുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങളാകുന്നു എന്നു പ്രകൃതിവിജ്ഞാനി അറിയുന്നുണ്ടു. രസായനൻ (The chemist) പലമാതിരി വായു ഉണ്ടെന്നും അന്തരീക്ഷത്തിൽ വളരെസാധനങ്ങൾ മിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു എന്നും അറിയുന്നു. അവയെന്തെല്ലാമെന്നു അവനോടു ചോദിച്ചാൽ അമ്ലലവണാദികളും ദ്രാവ്യപദാൎത്ഥങ്ങളും അനേക നദികളിൽനിന്നു സദാ കടലിലേക്കു ഒഴുകി വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ഏറെക്കുറെ നീരാവിയോടു കൂടെ അമ്ലകരബാഷ്പവും (Oxygen) യവക്ഷാരബാഷ്പവും (Nitrogen) യവക്ഷാരാമ്ലം (Nitric acid) കൂടാതെ അല്പം അംഗാരാമ്ലവും (Carbonic acid) അമ്മോനിയായും (Ammonia) സുഗന്ധ സസ്യപുഷ്പാദികളിൽനിന്നും വെള്ളം കെട്ടിനില്ക്കുന്ന ചതുപ്പുനിലങ്ങളിലോ അഗ്നി പൎവ്വതങ്ങളിലോ നിന്നും മററു പല കൈവഴികളിൽനിന്നും വിഷകരമോ ഉപകാരമോ ആയ ബാഷ്പങ്ങളും ആവികളും നമുക്കു മേലുള്ള വിസ്തീൎണ്ണ സമുദ്രത്തിലേക്കു കരേറുന്നുണ്ടു എന്നു അവൻ പറയും.

ആദ്യം തന്നെ അമ്ലകരബാഷ്പം വായുവിന്റെ അംശഗണങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടു കൂട്ടാം. ഈ അത്ഭുതകരമായ ബാഷ്പം മറെറാരു ഭൂതാംശമാകുന്ന ജലജബാഷ്പത്തോടു Hydrogen) യോജിക്കുന്നതിനാലത്രെ നീരുറവകളിലും ആറുകളിലും തടാകങ്ങളിലും കടലുകളിലും കിടക്കുന്ന വെള്ളമൊക്കെയും ഉണ്ടാകുന്നതു. അതു മററു ചില വസ്തുക്കളോടുകൂടെ ചേൎന്നു ചുണ്ണാമ്പുകല്ലു വെള്ളമണ്ണുമുതലായി ഭൂഗോളത്തിന്റെ കട്ടിയായ വസ്തുക്കൾ ഒക്കെയും ഉണ്ടാകുന്നു. സകല മൃഗസസ്യാദികളിലും ഇതിന്റെ വളരെ അംശം കാണും. ഈ ഭൂതാംശം ജീവാജീവ വസ്തുക്കളിലും മനുഷ്യ കൃതികളിലും പ്രകൃതിയാൽ ധാരാളമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ നമുക്കു അറിയാകുന്ന എ

ല്ലാവസ്തുക്കളും തൂക്കിയാൽ നേരെ ഒന്നുപാതി അമ്ലകര ബാഷ്പമായിരിക്കും എന്നു സംശയം കൂടാതെ നിണ്ണയിക്കാം. ൟ ബാഷ്പംനമുക്കു ചുററും സഞ്ചരിക്കുന്ന വായുവിൽ മിശ്രപ്പെടാതെയിരിക്കുന്നു. ൟ പരികമ്മികളുള്ളതായ അപൂവ് ദശനങ്ങളെ ദിവസേനെ മനുഷ്യൻ കണ്ടു. ഇതു ധാരാളമായി നിറെഞ്ഞിരിക്കുന്ന ശേഖരപ്പുരയായ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നു വളരെ നാൾ അവൻ ഉപജീവിച്ചും ശ്വസിച്ചും വന്നു എന്നുമാത്രമല്ല അവന്നു നാഴിക തോറുമുള്ള ആവശ്യങ്ങൾക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്വാനായിട്ടു ഇതിനെ ദാസനാക്കി കൊള്ളിച്ചും വന്നു എന്നുവരികിലും ഇതു നിറവും മണവുമില്ലാത്ത ബാഷ്പമാകകൊണ്ടു ഇങ്ങനെയൊരു വസ്തു ഉണ്ടെന്നു പോലും അവൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാഞ്ഞു. ൟ. കഴിഞ്ഞ എണ്പതു വഷത്തിനിടയിൽ മാത്രമേ അവൻ അതിന്റെ വസ്തുത അറിഞ്ഞുള്ളു. അന്തരീക്ഷത്തിലെ അമ്ലകരബാഷ്പം കൊണ്ടു മാത്രമാകുന്നു മൃഗജീവങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നതു. ൟ ബാഷ്പമില്ലാത്തെടത്തു മനുഷ്യന്നാകട്ടെ ജീവനുള്ള യാതൊന്നിന്നാകട്ടെ ജീവിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ഒരു പക്ഷിയെയൊ ഓന്തിനെയൊ വായുവിനെ വലിച്ചെടുക്കുന്ന സൂത്രഘടത്തിൽ (Air pump) ഇടുകയൊ ൟ ബാഷ്പമൊട്ടുമില്ലാത്ത അന്തരീക്ഷത്തിൽ വിടുകയൊ ചെയ്താൽ നിമിഷം ശ്വാസം മുട്ടി ചത്തുപോകും. വായുവിൽ ഉള്ള അമ്ലകരബാഷ്പംകൊണ്ടാകുന്നു തീ എരിയുന്നതു. കൊല്ലൻ ഉലയിൽ തുരുത്തി വെച്ചു ഊതുന്നതെന്തിനു? അധികം കാററു ഒന്നിച്ചു വേഗത്തോടെ ചെന്നു തീ കത്തി കരിക്കുപിടിക്കുന്ന വകെക്കല്ലയൊ. തുരുത്തിയിൽ കൂടെ അധികം കാററു ചെല്ലുന്നതിനാൽ അധികം അമ്ലകരബാഷ്പം തീയിൽ കൂടെ കടക്കുന്നതാകകൊണ്ടു തീ നല്ലപോലെ കത്തുന്നു. വായു തീരെയില്ലായിരുന്നാൽ ദീ തീരെ കത്തുകയില്ല എന്നു എല്ലാവക്കും അറിയാമെല്ലൊ. ആകയാൽ അമ്ലകരബാഷ്പം ശ്വാസനത്തിന്നും അഗ്നിജ്വലനത്തിന്നും അത്യാവശ്യമെന്നു മാത്രമല്ല അതിന്റെ സഹായം കൂടാതെ പൂണ്ണമാകാത്ത മററനേകം കമ്മങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടു താനും. എന്നാൽ അമ്ലകരബാഷ്പം തന്നേയുള്ള ഒരു അന്തരീക്ഷത്തിൽ നാം പാത്തിരുന്നു എങ്കിൽ തീയെല്ലാം ഭയങ്കരമായ അഗ്നിപ്രളയമായി കാണായിരുന്നു. എന്നല്ല നമുടെ ശ്വാസനത്തിനു വേഗം കൂടി ജ്വരം പിടിപെട്ടു നി

രിഷം മരിച്ചും പോകയുന്നെ. ആകയാൽ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരു പങ്കു അമ്ലകരബാഷ്പത്തിന്നു നാലു പങ്കു യവക്ഷാരബാഷ്പം വീതം ഉണ്ടായിരിക്കകൊണ്ടു ഒരു തുടം പാരായത്തിൽ നാലുതുടം വെള്ളമൊഴിച്ചാൽ അതിന്റെ ശക്തി കുറെഞ്ഞുപോകുന്നതുപോലെ അമ്ലകരബാഷ്പത്തിന്റെ ശക്തിയെ കുറെച്ചു കളയുന്നു. ഈ യവക്ഷാരബാഷ്പവും അമ്ലകരബാഷ്പത്തെപ്പോലെ നിറമാകട്ടെ രുചിയാകട്ടെ മണമാകട്ടെ ഇല്ലാത്തതാകുന്നു. ഇതു അമ്ലകരബാഷ്പം പോലെ അല്ല നേരെമറിച്ചു തുലോം മന്ദതയുള്ളതത്രെ. ഇതു ഒരു ഉറക്കംതൂങ്ങിപ്പങ്കുകാരൻ ആകുന്നു. നമുക്കു ചുററുമുള്ള അണെബന്ധനത്തിലെങ്ങും ഇതിന്നു ഒരു പങ്കുമില്ല. ഇതുകൊണ്ടുള്ള ഉപകാരം മനുഷ്യന്നു വന്നതു ചൊവ്വെനേരെയല്ല എന്നു തന്നേ പറയാം.

വായുവിൽ പതിനായിരം പങ്കിൽ മൂന്നു കഷ്ടിച്ചാൽ ആറു പങ്കു അംഗാരാമ്ലമുണ്ടു. ചുണ്ണാമ്പുചൂളയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതു ഈ ബാഷ്പമാകുന്നു. മദ്യച്ചാറകളിൽനിന്നും നുരയുള്ള മദ്യങ്ങളിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നതായ കുത്തലും ദുഷ്ടവുമുള്ള ബാഷ്പവും ഇതു തന്നേ. വലിയ അഗാധമുള്ള കല്ക്കരിഖനികളുടെ അടിവാരത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ഈ ബാഷ്പം അധികം ഉണ്ടാകയും അതു മനുഷ്യരെ ചിലപ്പോൾ ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊല്ലുകയും ചെയ്യിട്ടുണ്ടു. ഇതു മനുഷ്യന്റെയും മറെറല്ലാ മൃഗങ്ങളുടെയും ഫുഫുസ്സുകളിൽനിന്നു (Lungs) ഉത്ഭവിക്കയും അവ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു വിടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ബാഷ്പത്തെ അധികം ശ്വസിക്കുന്നതിൽ വെച്ചു ഉപദ്രവമാകുന്നു ഉള്ളു. എന്നാൽ ഇതിന്നു സാധാരണവായുവിൽ അരവാശി ഭാരമുണ്ടായിരുന്നാലും ഇതു അന്തരീക്ഷത്തിൽ ചെല്ലുന്ന ഉടൻ തന്നേ ചിതറിപ്പോകും. അതാതിന്നു പ്രത്യേകമുള്ള ഭാരം എന്തുമാത്രമായിരുന്നാലും എല്ലായ്പോഴും പൂർണ്ണമായിട്ടും തുല്യമായിട്ടും മറെറാരു ബാഷ്പത്തിൽ കൂടെ വ്യാപിക്കും. ഒരിക്കൽ മിശ്രപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ യാതൊരു യന്ത്രബലംകൊണ്ടും അവയെ വേർപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇതുനിമിത്തം അംഗാരാമ്ലം മൃഗക്കൂട്ടങ്ങളുള്ള സ്ഥലത്തു തുലോം സമൃദ്ധിയായും വലിയ തടാകത്തിന്മേലൊ കടലിന്മേലൊ വെള്ളംകൊണ്ടു ഈ ബാഷ്പം ദ്രവിക്ക നിമിത്തം അതു അല്പമായും കണ്ടെത്തപ്പെടുന്നു എന്നു വരികിലും അന്തരീക്ഷം എവിടെയെല്ലാം ഉണ്ടൊ അവി

ടെയൊക്കെയും ഇതും ഉണ്ടു. ഇതുണ്ടെന്നു ഏതു സമ ത്തെങ്കിലും സാക്ഷിക്കാം. കുറേ ചുണ്ണാമ്പുവെള്ളം ഒരു പരന്ന പിഞ്ഞാണത്തിൽ കാററത്തു വെക്കുമ്പോൾ മേലെ ചൂടുന്ന പാടകൊണ്ടു അതു എന്തുമാത്രമുണ്ടെന്നും ഒരു വിധമായിട്ടു അറിയാം.

മൃഗ സസ്യാദി പദാൎത്ഥങ്ങൾ അഴുകുന്നടത്തൊക്കെയും അമ്മോനിയാ ഉണ്ടാകും. ഒരു അമ്മോനിയാ വായുവിന്റെ മറെറാരു പ്രത്യേക അംശം ആകുന്നു എങ്കിലും അംഗാരാമ്ലത്തോളം തന്നെ വായുവിൽ കാണുകയില്ല. ഇതു അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ അൻപതു ലക്ഷത്തിൽ ഒരംശം മാത്രമേയുള്ളു, എന്നാൽ ഒരു രസായനൻ പുതുതായിട്ടു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പുസ്തകത്തിലും മറെറാരുത്തൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടില്ലാത്ത പരിശോധനയിലും അമ്മോനിയാ മേൽ പറഞ്ഞതിലും ഇതിലോം കുറെച്ചേയുള്ളു എന്നു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. മിന്നൽ വന്നു കടന്നുപോകുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒക്കെയും അതു വെള്ളത്തോടു സംബന്ധിച്ചു അമ്ലകരബാഷ്പത്തെയും യവക്ഷാരബാഷ്പത്തെയും തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ആകുന്നു യവക്ഷാരാമ്ലം ഉണ്ടാകുന്നതു. എന്നാൽ അതു അധികം ഉണ്ടാകാത്തതുകൊണ്ടും കൊടുങ്കാററുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന മഴ അതിനെ സാധാരണമായി കൊണ്ടുവരുന്നതാകകൊണ്ടും അതു അന്തരീക്ഷത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേക അംശം എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

മനുഷ്യ മൃഗാദികൾ ശ്വാസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വായുവിൽ ഉള്ള അമ്ലകരബാഷ്പം സദാ കുറെകയും അംഗാരാമ്ലം കൂടുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ ശ്വാസം വലിക്കുന്നതിന്നു അന്തരീക്ഷം കൊള്ളരുതാതായി തീരുന്നു എന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു ഭംഗിയുള്ള ചട്ടംകെട്ടുകൊണ്ടു ഇതിന്നു ഒരു പ്രതിവിധിയുണ്ടാക്കീട്ടില്ലാഞ്ഞു എങ്കിൽ ഇതിൻ ഫലങ്ങൾ പിന്നാലെയുള്ള സന്തതിയിൽ വളരെയായിരുന്നേനെ.

അമ്ലകരബാഷ്പവും അംഗാരാമ്ലബാഷ്പവും വേണ്ടുംവിധേന അന്തരീക്ഷത്തിൽ കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന ചന്തമായ ചട്ടംകെട്ടിനെ നമുക്കു വിസ്തരിക്കാം. മുൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം മൃഗങ്ങൾ ശ്വാസിക്കുന്നതിനാൽ അമ്ലകരബാഷ്പം കുറെകയാകുന്നു ഉള്ളതു. ഒരു പ്രമാണം മനുഷ്യൻ പക്ഷികൾ മൃഗങ്ങൾ മത്സ്യം മുതലായവയോടും

സംബന്ധിക്കുന്നു. ഇവ ശ്വാസിക്കുമ്പോൾ ജീവപ്ര ദമായ അമ്ലകരബാഷ്പത്തെ തങ്ങളുടെ പപ്പുസ്സുകളിലെ ക്കും ചിറകുകളിലേക്കും വലിക്കയും അവിടെ അതു, ത ങ്ങളുടെ ശരീരങ്ങളിൽ അധികം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതാ യ അംഗാരത്തോടു യോജിച്ചിട്ടു, അംഗാരാമ്ലമായി തീരു കയും ചെയ്യുന്നു. രസായനസമ്പക്ക (Chemical affinity) ശക്തികൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതും നന്നാ അടുത്തും അതിശയ കരമായും സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ ഠരം സ്ഥിതി യിൽ അതിനെ വീണ്ടും പുറത്തോട്ടു ശ്വാസിക്കയും അങ്ങ നെ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു തിരിച്ചു ചെല്ലുകയും ചെയ്യു ന്നു. ഠരം വേല ഇടവിടാതെ നടന്നു പോരുന്നതിനാലും അനേകം കാലമായിട്ടു ഭൂവിദ്യ (Geology) കൊണ്ടു നാം പരിചയിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം അനേകായിരം വായിൽ കൂടെ സദാ ഠരം വായുവിനെ വലിച്ചു വിടുന്ന തിനാലും ഇപ്പോൾ അമ്ലകരബാഷ്പം അശേഷം അംഗാ രാമ്ലമായി തീരുന്നതിനും അതിനാൽ മനുഷ്യൻ മുതലാ യ ജീവസൃഷ്ടി ഒക്കെയും നശിച്ചുപോകുന്നതിനും ഹേ തുവായിരിക്കുന്നു എന്നു നമുക്കു സ്വഭാവം കൊണ്ടു വി ചാരിപ്പാനിടയുണ്ടു. എന്നാൽ ജന്തുഗണത്തിന്നു ഉപജീ വനം സസ്യമാകകൊണ്ടു അതു സസ്യത്തിന്നു ആവശ്യ മുള്ള ഭാഗത്തെ വായുവിൽ തിരികെ കൊടുക്കത്തക്കവ ണ്ണം ചട്ടം കെട്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു തെങ്ങുവൃക്ഷത്തെ കുറിച്ചു തന്നെ നമുക്കു വിചാ രിക്കാം. അതു പത്തോ ഇരുപതോ വഷത്തിനു മുമ്പേ നിലത്തു കുഴിച്ചിട്ടതായി മുളയുടെ യാതൊരു ലക്ഷ്യവുമി ല്ലാത്ത ഒരു കൊട്ടത്തേങ്ങായായിരുന്നു. അതു കുറേനാൾ അവിടെ കിടന്നു വേരുപാകി മുളെച്ചു പച്ചനിറമുള്ള നീ ണ്ട ഓലമടലുകൾ അതിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. അന്നുമു തൽ ആണ്ടുതോറും അതു ഭംഗിയിലും വലിപ്പത്തിലും ഒ ന്നിനൊന്നിനു മുതിൎന്നു ഇപ്പോൾ മാസംതോറും ഫലം നല്കുന്നതായ ഒരു വലിയ വൃക്ഷമായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു ഭംഗിയേറിയ രാജധാനി അതിന്റെ ഭിത്തികൾ കിളിവാതിലുകൾ ഗോപുരങ്ങൾ കഴക്കോൽ പട്ടിക ഓടു ശിലാന്തി മേത്തട്ടു എന്നല്ല അതിന്റെ സകല ചിത്രപ്പ ണികളോടും കൂടെ, കല്ലാശാരിയാകട്ടെ മരയാശാരിയാക ട്ടെ പണിയുന്നതിനെ നാം കാണുകയെങ്കിലും അവരു ടെ പണിയായുധങ്ങളുടെ ശബ്ദം കേൾക്കയെങ്കിലും

ചെയ്യാതിരിക്കെ, യദൃഛയാ ഉണ്ടാകയെന്നു വന്നാൽ അ തു ഒരു അതിസംഭവം എന്നു വിചാരിക്കയില്ലയോ? എ ന്നാൽ ഈ തെങ്ങിലും മറ്റെല്ലാ വൃക്ഷങ്ങളിലും സസ്യ ങ്ങളിലും ഇങ്ങനത്ത അതിശയം സദാ നടന്നു വരുന്നു. ഈ വൃക്ഷങ്ങൾ ദൈവമായ സൂത്രപ്പണിക്കാരന്റെ കൃ തിയാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ പണിക്കു വേണ്ടുന്ന പദാ ൎത്ഥങ്ങൾ എവിടെനിന്നാകുന്നു ഉണ്ടാകുന്നതു. കൊന്ന തെങ്ങു മുഴുവനും തേങ്ങായിക്കകത്തില്ലാഞ്ഞു. വൃക്ഷംവ ളൎന്നു വരുന്നതു നമുക്കു കാണാം. എന്നാൽ അതിന്റെ തളിൎകളും വണ്ണവും നീളവും അതിനെനെടുത്തുകൊണ്ടു നില്പാൻ വഹിയാത്തവണ്ണമുള്ള ഫലങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്ന തെവിടെനിന്നു?

ചെടികളുടെ വളൎച്ചെക്കു ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരിക്കു ന്ന പദാൎത്ഥങ്ങൾ നന്നാ ചുരുക്കം തന്നേ. ചെടിയും വൃ ക്ഷങ്ങളും അവയുടെ ചുണ്ണാമ്പു കാരം ഗന്ധകം മുതലാ യവയെ തകൎന്ന പാറയിൽനിന്നാകുന്നു ലഭിക്കുന്നതു. എന്നാൽ അതാതു വൃക്ഷത്തിന്റെയാകട്ടെ ചെടിയുടെയാ കട്ടെ വലിപ്പത്തിൽ അധികഭാഗവും പ്രത്യേകം അംഗാര വും (Carbon) ജലജബാഷ്പവും അമ്ലജബാഷ്പവും കൊണ്ടു ണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. ഈ ഭൂതങ്ങൾ ഏറെക്കുറേ കൂടി തടി യും വൎണ്ണപദാൎത്ഥങ്ങളും സുഗന്ധ എണ്ണകളും ഉണ്ടാകുന്നു. ചെടി ഈവകകളെ ലഭിക്കുന്നതു അന്തരീക്ഷത്തിൽ നി ന്നാകുന്നു. വൃക്ഷയിലകളിന്മേൽ കാററടിക്കുമ്പോൾ അവ അന്തരീക്ഷത്തിലുള്ള അംഗാരാമ്ലബാഷ്പത്തിലെ അംഗര ത്തെ എടുത്തുംകൊണ്ടു അമ്ലകരബാഷ്പത്തെ വിട്ടുകളയുന്നു. ആകാശത്തിലുള്ള ഈറംകൊണ്ടോ നിലത്തുള്ള ഈറംകൊ ണ്ടോ വൃക്ഷത്തിലുള്ള ജലജബാഷ്പം ഉത്ഭവിക്കുന്നു. അ മ്ലജബാഷ്പം അംഗാരാമ്ലത്തിലും ജലത്തിലും വേണ്ടുവോ ളം ഉണ്ടു. വൃക്ഷങ്ങളിലും ചെടികളിലും അംഗാരം മററ വസ്തുക്കളോടു യോജിച്ചാകുന്നു ഇരിക്കുന്നതു. ഇവിടെ അംഗാരമെന്നു പറയുന്നതു നാം നിദാനം കാണുന്ന ക രിക്കട്ടയല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. വജ്രക്കല്ലു കരിയുടെ ഒരു ആകൃതി വ്യത്യാസമത്രേ. വൃക്ഷാംശങ്ങളിൽ വളരെ പങ്കു അംഗാരമാകുന്നു. ഈ അംഗാരം വൃക്ഷത്തിന്നു കിട്ടുന്ന തു മുഴുവനും വായുവിൽനിന്നാകുന്നു. തേക്കു തെങ്ങു മാ വു മുതലായ വൃക്ഷങ്ങളും മുളകുകൊടിയും പുല്ലും ഇവ യെല്ലാം ഈ ബാഷ്പവസ്തുക്കളെ ലഭിക്കുന്നതു ഇവെക്കു

മിതെ കൂടിയിരിക്കുന്ന വായുവിൽനിന്നാകുന്നു. വായുവിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന അംഗാരവും അമ്ലകരബാഷ്പവും ജലജബാഷ്പവും ആകുന്നു തേങ്ങായിൽ. ചിരട്ടയായിട്ടും എണ്ണയായിട്ടും കരിമ്പിൽ നീരായിട്ടും ആയി തീരുന്നതു. ആകയാൽ ഒരു കുമ്പാരം പഞ്ചസാരയാകട്ടെ ഒരു കുപ്പി എണ്ണയാകട്ടെ ഒരു റൊട്ടിയാകട്ടെ വായുവിന്റെ ഒരു ആകൃതിഭേദമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ഈ കാര്യാദികളെ എല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തുന്നവനായ ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനം എത്ര വലുതാകുന്നു. "എല്ലാവരുടെയും കണ്ണുകൾ നിങ്കലേക്കു നോക്കിയിരിക്കുന്നു നീ തത്സമയത്തു അവക്കു അവരുടെ ഭക്ഷണത്തെ കൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നു. നീ നിന്റെ കയ്യിനെ തുറന്നു ജീവനുള്ള എല്ലാററിന്റെയും ആഗ്രഹത്തെ തൃപ്തിയാക്കുന്നു" എന്നു സങ്കീർത്തനക്കാരൻ പറെഞ്ഞിരിക്കുന്നതു എത്ര ശരി.

THE LOST POSSESSION RESTORED.

A STORY OF AURUNGZEBE.

Aurungzebe the Emperor of Delhi, although in his advance to the throne he had been no doubt guilty of some unworthy actions, was a prince of great wisdom and ability in the government of the important country which owned his sway. Dow in his history of Hindostan describes him as being "indefatigable, vigilant, and exact, in the administration of justice." "His long experience," he tells us, "in business, together with the acuteness and retentiveness of his mind, rendered him master even of the detail of the affairs of the Empire. He remembered the rents, he was thoroughly acquainted with the usages of every particular district. He was wont to write down in his pocket-book every thing that occurred to him through the day. He formed a systematical knowledge of every thing concerning the revenue from his notes, to which, upon every necessary occasion, he recurred. The governors of the provinces, and even the collectors in the districts, when he examined either on the state of their respective departments, were afraid of misrepresentation or ignorance. The first ruined them for ever; the latter turned them out of their offices." But notwithstanding the vigilance of Aurungzebe, and his anxiety for the welfare of his subjects, many abuses of power and unjust measures, of which he heard nothing in the Palace, were only too common in the provinces, as the following tale will shew.

ruptly turned away, and left the blacksmith looking after him in some astonishment, while he retraced his steps again to the main road.

Aurungzebe thought much over what the poor blacksmith had told him, as he walked along towards the east with his pilgrim's staff, and determined to go boldly through the next village, feeling sure now of the impossibility of any one recognizing him as the Emperor, in order that he might observe well what was going on. Scarcely had he reached the village, when his attention was attracted by an old woman, who was hurrying along at a great speed, and was talking incessantly to herself, and, in tones loud enough to be heard at some distance, was vowing vengeance, as people in anger will sometimes do, on some person or persons who were invisible. Aurungzebe asked her what was the matter.

"What is the matter!" returned the woman out of breath, "Why, is not the Prince of Oude coming up here? and have not the Muckudum's people been at my house, saying they want provisions for his followers? and have they not taken away all my hens, and all my eggs, and my milch goat, by which my children are fed, and all my ripe plantains? and have not they taken away my two bullocks with which I get my living by bringing firewood from the jungles? My bullocks I shall never see again: and as for the other things, I shall never get a dám for them."

"And, my good woman, are many people thus oppressed?" asked the Emperor.

"Many people!" exclaimed the woman, "How old are you, to ask such a question? Is there a house, in which the people are unable to defend themselves, that is not robbed?"

The woman now turned unceremoniously into her compound, and Aurungzebe entered the village. Here he spent the rest of the day, during which time he had abundance of opportunities of observing to his sorrow, that what he had learned from the blacksmith and the old woman was only too true. That night too he chose to spend in a large choultry just outside the village, where he conversed freely with the different travellers whom he found there. However we cannot recount all that the Emperor did or said, but must, without further preamble, give the story of "the lost possession restored."

Aurungzebe determined if possible to pass the second night of his wanderings at the house of some respectable ryot. Accordingly after a long day's walk, four o'clock in the afternoon found him steadily pursuing a road, which led to a neat looking house in a valley which was green with half-grown corn. The compound of the house itself, which was remarkably clean, was raised a little above the valley, and just beneath a little stream, from which the fields were irrigated, was tumbling over the stony water-

course. The tenants of the house were evidently industrious people, for the first sound that met the ears of the Emperor was the well-known creaking of the bamboo lever, by which the ryot was raising water from the stream to the level of his garden, for the benefit of the yams and other vegetables which grew in great profusion; while the good woman, his wife, was busily engaged in scouring the brass vessels belonging to the house. Aurungzebe was not disappointed in his desire. The woman, who looked curiously at him, after consultation with her husband, agreed to provide him with food, and also to allow him to rest there during the night. Accordingly the Emperor sat down on a low stone wall, and entered into conversation with the woman. "You seem to be very happy here," he began, "in this neat and clean Cottage."

"Ah! but we should he much happier," said the woman, "if we could but get our rights: when the strong oppress the weak, and when the law, which ought to protect the oppressed, is weak itself, there cannot but be much unhappiness in the country."

"And," inquired the disguised sovereign, "in what particular way are you suffering oppression?"

"O", said the woman, "it would be a long-tale if I told you all; it is only about that land there you see in the valley; and you would not care to hear about it."

"Indeed," said Aurungzebe, "I should. Though I am, as you see, a wandering fakir, untroubled with lawsuits, yet I have had my troubles, and hope that I am ready to sympathise with others."

"Well then," began the woman, "many generations back, an ancestor of my husband's, having by his industry made a considerable sum of money, and being anxious to increase his lot of land around this house, proposed to buy those fields you see below of the Zemindar, who, he knew, was deeply in debt. The Zemindar refused to sell them outright, but mortgaged them for a large sum, on a condition that if the money were not repaid at a certain date, the lands should belong *bona fide* to our ancestor. The time came, and the Zemindar being still unable to pay, the lands were properly transferred to the new owner. These lands remained long in the possession of my husband's family, until on an unlucky day my husband's father rented them out to another person, who died without an heir about twelve years ago. The Crorie of the Pergunna at once seized this man's property as belonging to the crown, since the man was heirless; but with the man's own personal property the crorie also seized the land he had rented of us, and appropriated its produce, as he said, to the use of the government. This case was at once put in court: but it was ten years before we could obtain a decision, during which time my hus-

band underwent much vexation and trouble, besides feeling that he was unlawfully deprived of what was in every sense his own. However at last, a little more than two years since, the chief Cazi decided that the land was ours, and did not lawfully belong to the government. Once more then my husband sowed and reaped his own. You will suppose my trials end with this- Not so. Although my husband again sowed the ground, the servants of the present Zemindar are now waiting to reap the crop, which will soon be ripe, by force; and they possess an order, written by the noble Mirza Feridon Beg himself, stating that the lands bought by our ancestor, to the extent of fifty bigahs, are not ours, but a part of the Zemindary."

"Extraordinary relation!" exclaimed the Emperor. "But I cannot quite understand why Mirza Feridon Beg should give a decree contrary to that of the Cazi."

"The reason," said the women, "no doubt is this, the present Zemindar is his friend, being a man of noble blood, and he has warily told him, that this land is a portion of the zemindary, and belongs to him: upon which Mirza Feridon Beg, without further investigation of the case, orders that the Zemindar, Shech Sadi, be assisted by the shackdars, if necessary, in reaping his crop, since the land evidently belongs to him."

At the close of this recital, Aurungzebe endeavoured to console the woman by telling her, that she had his' best wishes that the day might soon come, when they should again enjoy their property without molestation. Some business now called the woman away for a time, and Aurugzebe was left to his meditations.

But we must now follow him on his return to Delhi. Having remained during the night at the cottage where we last saw him, he started very early in the morning on his way back: and the following morning at sunrise found him again walking through the streets of his capital. There, before he reached the Palace, a little incident occurred, which we cannot but mention. Being minded to go to the Palace by a road but little frequented, it so happened that he chose the one in which was situated the house of the grand Cazi. Just before he reached the entrance to this house, he observed a palanquin, which he knew to belong to the richest merchant in the city, whom in fact he also recognized, as he alighted from the palanquin, and entered the house of the Cazi. Aurungzebe could not but wonder at this early visit; the sun had not yet risen; and as he passed the house, he also passed close by the merchant's head servant, who was holding a box, such as valuable jewels are often placed in, and was evidently

waiting for the word of command to carry it, at the proper season, into the house. He looked scornfully at the fakir, as he passed, who however, in an apparentl careless manner, asked him what he had got, "Ho, ho, said the man with a leer, "you would like to know, would you? It would be worth more than you and I put together, and sold to the highest bidder, would fetch ,for me to tell you".

"Jewels?" asked the fakir, as he passed on.

"You might have guessed worse" said the man with a wink. "Case in court, that's all," added he.

The fakir passed on: and that morning, at eleven o'clock punctually, the Emperor was again in his reception hall, surrounded by his Vizier, the Meer Hajib, and other officers of state.

A few mornings after this, Aurungzebe, in the midst of a large assembly, related the story of his adventures as a fakir amid much merriment. He ordered that the fifty bigahs of land should be restored to their rightful owner, and that the dishonest Shech Sadi should be punished. He also openly reprimanded Mirza Feridon Beg, who was present, for his carelessness and favouritism; and granted a monthly pension of one hundred Rupees to the man, who through his false decree had been injured, to be paid from the royal funds to him and to his heirs for ever, in compensation for the injury he had experienced for ten years at the hands of government officials. He also told as a joke what he had seen at the grand Cazi's door. The Cazi, who was also one of the number present, looked much confused; and it is on record, that he was much more circumspect in after years; and always looked with uneasiness on any fakir, whose appearance happened to be rather more respectable than is usual with that class of mankind

D.

SMILES THROUGH TEARS.

We wept, for we thought of a merry voice,
    A voice we should hear no more,
Whose tones had made our hearts rejoice,
    Whene'er we were sad of yore.

We wept, for we thought what he might have been,
    Had his young life been spared;
And we had said that life was a dreary scene,
    We had cursed it——had we dared?

We wept, for we thought——he has fled for e'er,
We shall never meet again——
And we bowed beneath our load of care,
And our tears fell fast as rain.

We wept, for we opened the worn old book,
Most cherished, most loved by the child,
And we cast on its pages a sad sad look——
What saw we there, that we smiled?

We smiled, for writ by his tiny hand
These words there met our eyes,
"My Redeemer lives! With the seraph-band
I shall praise him in the skies!"

We smiled, for we thought of the Mansions fair,
To Christ's redeemed ones given;
And our brother's loss seemed a lighter care,
For we said —we shall meet in Heaven!

Anne.

കെട്ടുകഥ.

മാടപ്രാവെന്ന പക്ഷിയും തന്നുടെ
പിടയുമായി മേളിച്ചൊരു ദിനം [ൾ
വടിവോടൊരു വൃക്ഷത്തിൽമേവുമ്പോ
ആടലാലെയുര ചെയ്തു പക്ഷികൾ!

അടിത്താരിണ കൂപ്പുന്ന ഭക്താത്മവ.
അന്നത്തെപ്പോ നല്ക്ക തരണാവും
തള്ളത്തീടാതെ ദൈവത്തിൻ കല്പന
പട്ടമാനസന്മാരെന്നിരിക്കിലും.

കാടകം തന്നിലോട്ടം മൃഗങ്ങളെ
തേടിവന്നൊരു വേടന്മഹാ മൂഢൻ
തടിമാടന്റെ താടിയും മീശയും
മുടിയുരോമവും ചെമ്പിച്ചതങ്ങനെ.

കടക്കൊള്ളി കണക്കെ ജ്വലിക്കുന്ന
കടകണ്ണും പുരൊളുവി കാണുമ്പോൾ
പേടിച്ചോടിയൊളിച്ചീടും കാലനും
നിളിലെക്കണ്ണന്തന്നാണെ നിർണ്ണയം.

നെടുതായുള്ള വില്ലിലൊരു ശരം
തൊടുത്താശു വലിച്ചു നിറെച്ചവൻ
പടുത്വമൊടു നില്ക്കുന്നതൊളുവി
തടുത്തീടുവാനാരുള്ളു ദൈവമേ.

വിടപോപരി സഞ്ചരിച്ചീടുന്ന
കുടിലാശയനായ പരുന്തല്ലൊ
കടിച്ചാശു കുലചെയ്യുന്നമ്മളെ
കുട്ടക്കേമവന്നു കൃപയില്ല.

കാട്ടതോറും ചരിച്ചങ്ങു ക്രൂരനും
ക്രുടിമാടി റിനേടച്ചിരിപ്പാനും
ജയമില്ല നമുക്കിനി വല്ലതു
അടങ്ങീടുകയില്ലീദുരാത്മാക്കൾ.

വേടനാകിലും പത്രിയെന്നാകിലും
കേടു നമ്മൾക്കു വന്നുപോം നിർണ്ണയം
മാടപ്രാക്കളിങ്ങനെ തങ്ങളിൽ
പേടിപൂണ്ടു പറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ

ഓടിവന്നൊരു സർപ്പമതുനേരം
വേടനെ കടിച്ചീടിനാൻ വിസ്മയം
വില്ലുമൊക്കൻ പിടഞ്ഞങ്ങു ഭൂമിയിൽ
തടി വീഴുന്നപോലെ പതിച്ചിതു.

തൊടുത്തോരാം വലിച്ചൊരു സായകം
പിടിവിട്ടു തെറിച്ചുചെന്നന്നേരം
പടുക്രൂരൻ പരുന്തിന്റെ വിഗ്രഹം
ഞൊടിമാത്രയം ഭേദിച്ചിതത്ഭുതം.

അടിപെട്ടകിരാതപതത്രികൾ
പിടിപെട്ടിട്ടു കാലഭടന്മാരാൽ
കുടുങ്ങീടാതെ ജീവിച്ചുസാദരം
മാടപ്രാവും പിടയും വിധിബലാൽ.
മിടുക്കോടോരോന്നു ഭാവിച്ചു മാനുഷർ
നടിച്ചൊന്നും തുടങ്ങേണ്ടകിംഫലം
മിടുക്കേറും വിധിക്കെന്നുനിങ്ങളും
അടങ്ങീടുവിൻ ഗർവ്വേണകിംഫലം.
(രാ.)

നാനാൎത്ഥം.

പ്രസംഗക്കുറിമാനങ്ങൾ എന്നു പേരായി ഈയിടയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ചെറിയ പുസ്തകം നമ്മുടെ വായനക്കാരിൽ പലരും ഇതിനു മുൻപെ തന്നെ കണ്ടിരിക്കുമെല്ലൊ. അതു തിരുവനന്തപുരത്തു മത്ത്യൎ പാതിരി അവൎകളുടെ അടുക്കലും കോട്ടയത്തു പുസ്തകശാലയിലും എണ്ണം ഒന്നിന്നു രണ്ടു അണ വിലെക്കു കിട്ടുന്നതാകുന്നു. സഭയോഗങ്ങളിൽ വേദകാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ആളുകൾക്കു ഒക്കയും ഇതു ഒരു നല്ല സഹായമായി കാണും. ഇരിക്കുന്നവരിലും മരിച്ചവരിലും വിദ്യെക്കും ഭക്തിക്കും വാഗ്വൈഭവത്തിനും കേൾവിപ്പെട്ട വേദഗുരുക്കന്മാരാൽ ഓരോ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു പറയപ്പെട്ട പതിനഞ്ചു പ്രസംഗങ്ങളുടെ സംക്ഷേപം തെളിവായ വാചകത്തിൽ ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രസംഗങ്ങൾ ക്രിസ്ത്യാനിമാൎഗ്ഗത്തിലെ സാരോപദേശങ്ങളെയും മുഖ്യമുറകളെയും സംബന്ധിക്കുന്നതിനാലും സുവിശേഷ സത്യത്തിലെ വിശ്വാസത്തിൻ പരിമാണപ്രകാരം വിസ്തരിച്ചിരിക്കുന്നതിനാലും അവയെത്തന്നെ പ്രസംഗങ്ങളായി കൊള്ളിക്കാവുന്നതു കൂടാതെ മറ്റു പ്രസംഗങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു അവ ഉത്തമ മാതൃകകളായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ നാട്ടുകാരിൽ ക്രിസ്ത്യാനിമാൎഗ്ഗം അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നവരിൽ മിക്കവരും സമൂഹസ്ഥിതിയിൽ ഹീനന്മാരും വൈദികജ്ഞാനത്തിൽ ബാലന്മാരുമാകയാൽ വിശേഷവാക്കും സാരയുക്തിയും കൊണ്ടു അവരുടെ ഇടയിൽ കാൎയ്യമില്ലെന്നു കരുതി സമക്ഷത്തു ചെന്നും കൊണ്ടു അടുക്കും ക്രമവും കൂടാതെ വായിൽ വരുന്നതൊക്കെയും പറക ചിലരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്നതു മഹാ നിൎയ്യോഗ്യമായ ഒരു വേല തന്നെ. അവയെ ജല്പനം എന്നല്ലാതെ പ്രസംഗം എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ: എന്തെന്നാൽ അടുക്കും മുറയും യുക്തിയുമുള്ള പറച്ചൽ എന്നാകുന്നു ഈ വാക്കിനു പൊരുൾ. പിന്നെയും അറിവും വിദ്യയുമില്ലാത്ത ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ എന്തുപറഞ്ഞാലും എങ്ങിനെ പറഞ്ഞാലും അവർ പറയുന്നവരെ നിന്ദിക്കുന്നതിനു ധൈൎയ്യം കാണുകയില്ലെങ്കിലും കേൾക്കുന്നതിനാലെ അവൎക്കു വരാകുന്നെടത്തോളം ഉപകാരം വരെണമെങ്കിൽ കാൎയ്യയുക്തിയും വാചകത്തെളിവും ആവശ്യമാകുന്നു. പിന്നെയും ദൈവശുശ്രൂഷ സമയത്തു നാം പറയുന്നതു ആ ശുശ്രൂഷയുടെ ഒരു അംശമായിട്ടു വിചാരിപ്പാനുള്ളതാകയാൽ മനസ്സിനു പ്രയത്നവും സമയത്തിനു ചേതവും മറ്റും ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രയാസങ്ങൾ നമുക്കു വന്നിട്ടില്ലാത്തതായുള്ള പറച്ചലുകൾ ദൈവത്തിന്നു ഹിതമാകത്തില്ല. "ഇനിക്കു ഒന്നും ചിലവില്ലാത്തതിനെ കൊണ്ടു ഞാൻ എന്റെ ദൈവമായ യഹോവായിക്കു മഹാബലികളെ കഴിക്കയില്ല" എന്നു ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയപ്രകാരമുള്ള മനുഷ്യനായ ദാവീദു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

വൎത്തമാനം.

൧൮൬൪ാമാണ്ടു ധനുമാസം ൮- പാപ്പാ ഒരു എഴുത്ത റോമ്മാ വഴക്കത്തിലുള്ള എല്ലാ ബിശോപ്പന്മാൎക്കുമായിട്ടു അയച്ചിരുന്നു. ഈ എഴുത്തിന്റെ കഠിനമായ നിബന്ധനയാൽ യൂറോപ്പ മുഴുവനിലും പ്രത്യേകമായിട്ടു ഫ്രാൻസിലും അധികമായൊരു ഇളക്കത്തിന്നു ഇടയായിരിക്കുന്നു. ഈ എഴുത്തിൽ പാപ്പാ മദ്ധ്യകാലം മുതൽ ഇന്നാൾ വരെക്കും ഓരോ സമൂഹക്കാർ രഞ്ജനയായി ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനെയും ചെയ്യേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിനെയും ഒക്കെയും തീൎത്തു കുറ്റപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തന്റെ ആഗ്രഹപ്രകാരമുള്ള അധികാരം

എല്ലാം പാപ്പായിക്ക് കിട്ടുന്നതിന്ന ഇടവന്നാൽ മതവിരോധങ്ങൾ കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിനുള്ള ഇങ്ക്വിസിക്ക്യൻ എന്ന കോട ഒരിക്കൽ കൂടെ നമ്മുടെ കാലത്തും തുടങ്ങുന്നതിന്ന ഇടയാകും. എന്തെന്നാൽ വന്ദനയുടെയും മനോബോധത്തിന്റെയും സംഗതികളിൽ ഓരോ ആളുകൾ എടുക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം അവരുടെ നാശത്തിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ആകുന്നു എന്ന ആ എഴുത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പണ്ടത്തെപ്പോലെ റോമ്മായുടെ അധികാരത്തിന്ന വഴങ്ങാത്തവരെ എല്ലാവരെയും വിസ്തരിച്ചു പാറാവിലാക്കുവാനും ജീവനോടെ ദഹിപ്പിപ്പാനും അതിന്ന ഒരിക്കലും ശക്തി ഉണ്ടാകതതെ. പിന്നെയും ഒരു എഴുത്തിൽ റോമ്മാ പള്ളിക്കു ഓരോരൊ ആളുകളുടെ മേൽ മാത്രമല്ല ജാതികളുടെ മേലും രാജ്യങ്ങളുടെ മേലും രാജാക്കന്മാരുടെ മേലും അധികാരമുണ്ടാകണം എന്ന കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു ആഗ്രഹം സാധിക്കുമെന്ന വന്നാൽ ഇങ്കലണ്ടിലെ രാജാവായ ജോന്റെ വാഴ്ചയിൽ അവിടെ നടന്ന സംഗതികൾ ലോകത്തിലുള്ള ഏതു രാജ്യത്തും നടക്കുന്നതിന്ന ഇടയാകും. ഇനിയും അജ്ഞാതനായിരിക്കുന്ന മറെറാരു ജോൻ പാപ്പായുടെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി പിഴ ഏറ്റുപറകയും ചെയ്യേണ്ടിവരും. ജനങ്ങളുടെ ബോധത്തിന്ന തക്കവണ്ണമുള്ള സംഗതികൾ അവർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താതെയിരിക്കേണ്ടുന്നതിന്ന ലോകത്തിലുള്ള അച്ചുക്കൂട്ടങ്ങൾ ഒക്കെയും പാപ്പായുടെ ആധീനത്തിലായാൽ കൊള്ളാമെന്നും അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ മതസംബന്ധമായും രാജസംബന്ധമായുമുള്ള അധികാരത്തിന്ന കുറെപ്പോലും വഹിയാത്തതായ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടു കൂടെ തങ്ങളുടെ മനോഭാവങ്ങളെ വാക്കു മുഖാന്തിരമൊ അച്ചടി മുഖാന്തിരമൊ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന മനുഷ്യൎക്ക അധികാരമുണ്ടെന്ന സമ്മതിക്കുന്ന എല്ലാവരെയും ഒരു എഴുത്തിൽ പാപ്പാ കററം വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. കടശി പഠിത്വസംബന്ധമായുള്ള കാൎയ്യങ്ങളിൽ മാതാപിതാക്കന്മാൎക്ക മക്കളുടെ മേലുള്ള മുറയും ന്യായവും കൂടെ പള്ളിക്കാക്കിയാൽ കൊള്ളാം എന്നും പാപ്പായിക്കു ആഗ്രഹമുണ്ട്. വിദ്യകൊണ്ടു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു കാലത്തിൽ ഇതിനുണ്ണം പൊറുതികേടായുള്ള ഒരു പരസ്യം ഉണ്ടായതിനെക്കുറിച്ച നാം വിചാരിച്ചാൽ വളരെ അതിശയം തോന്നുന്നതിന്ന ഇടയുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതു മുഖാന്തിരം റോമ്മാസഭ സാക്ഷാൽ എന്ത എന്നുള്ളത നമുക്കു അറിയാം. മേല്പറഞ്ഞ എഴുത്ത പെട്ടെന്ന മനസ്സിൽ തോന്നിയതായ ഒരു വിചാരവശാൽ ഉണ്ടായതല്ലെന്നും നമുക്കു അറിയാം. എന്തെന്നാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ച അനേക വൎഷങ്ങളായിട്ടു ആലോചന ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന തെളിവാകുന്നു.

ഒരു പത്രിക വിദ്വാന്മാരായ പട്ടക്കാരുടെ ഒരു സംഘം കൂടി എഴുതി ഉണ്ടാക്കി ശോധന ചെയ്കയും വിനീത പാപ്പായുടെ പള്ളിയിൽ കൂടിയ യോഗക്കാർ അതിനെ വ്യവഹാരപരിച്ഛേദമായി ഒന്നു കൂടെ ആവൎത്തിക്കയും ചെയ്തു. ഇതിൽ കുററപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഓരോരൊ സംഗതികൾ റോമ്മാ സഭയിലെ മഹാ വിദ്വാന്മാരായിട്ടുള്ള ബിശോപ്പന്മാരുടെ അടുക്കൽ അയെക്കുയും പിന്നെ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളോടു കൂടെ അവ മടങ്ങി വരികയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം പാപ്പായും സഭാധികാരികളും കൂടെ നല്ല സൂക്ഷ്മത്തോടെ ഓരോ വകുപ്പ മുറെക്കു ശോധന കഴിക്കയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു ഇതു റോമ്മാമാൎഗ്ഗത്തിന്റെ തികവായ ജ്ഞാനത്തിന്റെയും പഠിത്വത്തിന്റെയും സാക്ഷാലുള്ള സത്ത ആകുന്നു എന്ന എല്ലാവൎക്കും അറിയാം. ഒരു പത്രം ഉണ്ടാകുന്നതിലേക്കു ആദ്യം ഒരു വിചാരം ചെന്നത പെർപിഗ്നാനിലെ ബിശോപ്പായ മോൻസിഞ്ഞോർ ഗേർബെത്ത എന്ന ആളിന്നായിരുന്നു എന്നും അയാൾ ൧൮൬൦ാമാണ്ടു മേല്പറഞ്ഞ വെറുപ്പായ സംഗതികൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായ ഒരു പത്രം പാപ്പായിക്കു കൊടുത്തയച്ചു എന്നും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും അയാൾ തുടങ്ങിയ വേലയുടെ പൂൎത്തി കാണുന്നതിന്ന അയാൾക്കു ഇടവന്നില്ല.

ഒരു എഴുത്തു മുഖാന്തിരം പാപ്പായും ഫ്രാൻസിലെ എമ്പ്രദോരുമായിട്ടു നേരെ ശത്രുക്കളായി തീരുമെന്നുള്ളതിന്ന ഒരു സംശയവുമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഒരു എഴുത്ത ഫ്രാൻസിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അവിടത്തെ മന്ത്രാധിപനായ കാൎയ്യസ്ഥൻ പാപ്പാ കൊടുത്തയച്ച എഴുത്തിൽ അവിടത്തെ രാജ്യചട്ടത്തിന്ന വിരോധമായുള്ള ചില സംഗതികൾ അടങ്ങിയിരിക്കയാൽ ആ എഴുത്ത ഫ്രാൻസിലുള്ള ബിശോപ്പന്മാരാരും അവരുടെ പള്ളിയേറത്തിൽനിന്ന വായിക്കരുതെന്ന

വിരോധിച്ചു. അതുകൊണ്ടു ഫ്രാൻസ ബിശോപ്പന്മാരുടെ തല്ക്കാല സ്ഥിതി എത്രപ്രകാരമുള്ളതെന്ന നമുക്കു തന്നെ ഊഹിക്കാം. എഴുത്ത വായിക്കേണ്ടതെന്ന പാപ്പായുടെ കല്പനയുണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ അത വായിക്കരുതെന്ന എമ്പ്രദോരിന്റെ വിരോധവും വന്നിരിക്കുന്നു. സ്ഥലച്ചുരുക്കം കൊണ്ടു പാപ്പായുടെ എഴുത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗംമാത്രമെ എഴുതുന്നുള്ളു അതായത,

"ഒമ്പതാം പയസ്സ എന്ന പാപ്പായായ നാം നമ്മുടെ അപ്പോസ്തോലസ്ഥാനത്തിൽ കൂടെ സംബന്ധമുള്ളവരും മാന്യന്മാരും നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരുമായ പാത്രിയർക്കീസന്മാർ പ്രധാന മെല്പട്ടക്കാർ, പ്രധാന ബിശോപ്പന്മാർ ബിശോപ്പന്മാർ മുതലായവർ എല്ലാവൎക്കും കൂടെ എഴുതുന്നത, നിങ്ങൾക്കു വാഴ്വ.

മാന്യന്മാരായ സഹോദരന്മാരെ നമ്മുടെ കാരണവന്മാരായ പാപ്പാമാർ നമ്മുടെ കൎത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിനാൽ തന്നെ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പത്രോസിന്റെ പാരമ്പൎയ്യ മുറെക്ക അവൎക്കു ഭരമെല്പിക്കപ്പെട്ട മുതലയെ എത്ര സൂക്ഷത്തോടും ഇടയന്നടുത്ത ഉന്മേഷത്തോടും കൂടെ ആടുകൾക്കും കുഞ്ഞാടുകൾക്കും വേണ്ടുന്നതിനെ ഒക്കെയും കരുതിയതിനാലും വിശ്വാസത്തിന്റെ വാക്കുകൾ കൊണ്ടു കൎത്താവിന്റെ ആട്ടിൻകൂട്ടത്തെ താല്പൎയ്യത്തോടും കൂടെ വളൎത്തിയതിനാലും പ്രയോജനമുള്ള ഉപദേശങ്ങൾകൊണ്ടു അവരെ പോഷിപ്പിച്ചതിനാലും വിഷം കലൎന്ന മേച്ചിൽ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്ന അവരെ തടുത്ത തിരിച്ചതിനാലും തങ്ങളുടെ മുറയെ എത്ര തെറ്റുകൂടാതെ നടത്തി എന്ന നിങ്ങൾക്കു അറിയാമെല്ലൊ. നിങ്ങൾ അവരുടെ വേലയുടെ ഗുണങ്ങളെ അധികമായി വിലമതിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവർ മഹത്വമുള്ള കാതോലികാമാൎഗ്ഗത്തെയും സത്യത്തെയും നീതിയെയും പ്രബലപ്പെടുത്തി രക്ഷിച്ചതിൽ വെച്ച, നമ്മുടെ ദിവ്യമാൎഗ്ഗത്തിന്റെയും കാതോലികാസഭയുടെ ഉപദേശങ്ങളുടെയും സന്മാൎഗ്ഗ ശുദ്ധിയുടെയും മനുഷ്യ രക്ഷയുടെയും ശത്രുക്കൾ എന്നപോലെ ചില ഇടൎച്ചകളും തെറ്റുകളും ഉണ്ടായതിനെ അവർ കുറ്റപ്പെടുത്തി നശിപ്പിച്ച ഇല്ലായ്മയാക്കിയതിൽ അധികമായിട്ട മനുഷ്യരുടെ രക്ഷക്കു ഉതകുന്നതായ മറ്റൊരു കാൎയ്യവും ചെയ്യുന്നതിന്ന അവർ ഉദ്യോഗിപ്പിക്കപ്പെട്ടില്ല. മേല്പറഞ്ഞ തെറ്റുകൾ കൊണ്ടു ചിലപ്പോൾ അസാമാന്യമായുള്ള ഇളക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാകയും എല്ലാത്തരം ജനങ്ങളും മഹാ അരിഷ്ടതയുള്ള അവസ്ഥയിലാകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു.

എന്നാൽ പ്രധാനമായ തെറ്റുകളെ തള്ളി ഇല്ലായ്മയാക്കുന്നതിന്ന നാം ഇതുവരെയും ഉപേക്ഷ വിചാരിച്ചിട്ടില്ല എങ്കിലും കാതോലികാ സഭയും നമ്മുടെ പക്കൽ ഭരമെല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയും മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ ക്ഷേമവും ഇവ എല്ലാം മേല്പറഞ്ഞ തെറ്റുകളിൽനിന്ന തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നവയായ ചില നൂതന അഭിപ്രായങ്ങളെ ഇല്ലായ്മ വരുത്തുന്നതിലേക്കു നമ്മുടെ സ്ഥാനത്തിന്നടുത്ത വിചാരവും താല്പൎയ്യവും പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്ന നമ്മെ അധികമായി ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. കാലാന്തരം വരെ കാതോലികാ സഭ ഓരോ ആളിന്റെ മേൽ മാത്രമല്ല ജാതികളുടെ മേലും ജനങ്ങളുടെ മേലും രാജാക്കന്മാരുടെ മേലും അധികാരം നടത്തേണമെന്ന ക്രിസ്ത്യാനിമാൎഗ്ഗത്തിന്റെ ഉടയവന്റെ കല്പനയും ദൃഷ്ടാന്തവും ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ വ്യാജമായും ഇടൎച്ചയായുമുള്ള ഒരു നൂതന അഭിപ്രായങ്ങൾ ആ അധികാരത്തെ അമൎത്തി നിറുത്തലാക്കുന്നതിന്നും എല്ലാ ജനങ്ങളുടെയും ഭാഗ്യത്തിന്നും ഉറപ്പിന്നുമായി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പുരോഹിതന്മാരുമായി ചേൎന്നിരിക്കുന്ന ആ ഒരുമയെയും ചേൎച്ചയെയും ഇല്ലാതെയാക്കുന്നതിന്നും ഇടവന്നിരിക്കുന്നു.

ശുദ്ധമാന വേദവാക്യങ്ങളുടെയും സഭയുടെയും പിതാക്കന്മാരുടെയും ഉപദേശത്തിന്ന വിരോധമായി "രാജ്യഗുണത്തിന്നായിട്ടുള്ള താല്പൎയ്യത്തിൻ പേരിൽ മതലംഘനക്കാരെ ശിക്ഷിച്ചു വരുന്നതല്ലാതെ കാതോലികാ സഭയുടെ ആചാരങ്ങളെ മറുത്ത നടക്കുന്ന ഒരുത്തരെയും ശിക്ഷിച്ച ചൊവ്വാക്കുന്നതിന്ന ജനങ്ങൾ നിൎബന്ധിക്കപ്പെടാതെ ഇരിക്കുന്ന ആ അവസ്ഥയാകുന്നു സാമൂഹ്യസുഖത്തിന്ന ഉത്തമം" എന്ന അവർ പറയുന്നു. ഒരു വ്യാജമായ സാമൂഹ്യ സംരംഭയെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരത്താൽ അവർ ഉത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടുകകൊണ്ടു കാതോലിക്കാ പള്ളിയുടെയും ആത്മാക്കളുടെയും രക്ഷെക്കു ഉപദ്രവമായുള്ള പല തെറ്റഭിപ്രായങ്ങളെ പരക്കെയാക്കുന്നതിന്നും അവർ സംശയിക്കുന്നില്ല. അവരുടെ

അഭിപ്രായങ്ങൾ ഭ്രാന്ത തന്നെ എന്ന നമ്മുടെ കാരണവനായി പതിനാറാമത്തവനായ ഗ്രിഗൊറിയോസ എന്ന പാപ്പാ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളായവ മനോബോധത്തിന്റെയും വന്ദനയുടെയും സംഗതികളിൽ എല്ലാ മനുഷ്യൎക്കും സ്വാതന്ത്ര്യം വേണ്ടുന്നതാകുന്നു എന്നും രാജ്യഭാരം ക്രമമായും സ്ഥിരമായും നടക്കുന്ന എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ആ ചട്ടം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി സ്ഥാപിക്കെണമെന്നും മതസംബന്ധമായും രാജ്യസംബന്ധമായുമുള്ള അധികാരങ്ങൾക്കു കുറെപ്പാൻ വഹിയാത്തതായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടു കൂടെ എല്ലാ നഗരവാസികളും തങ്ങളുടെ മനോഭാവങ്ങളെ അവ എങ്ങിനത്തവയായിരുന്നാലും വാക്കുമുഖാന്തിരമോ അച്ചടിയാലൊ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന അധികാരമുണ്ടെന്നും അവർ പറയുന്നു. എന്നാൽ അവർ വിചാരം കൂടാതെ ഇങ്ങനെ പറയുന്നതിനാൽ നാശത്തിങ്കലേക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പ്രസംഗിക്കയാകുന്നു എന്ന അവർ ഓൎക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യർ തങ്ങൾക്കു തോന്നുന്ന കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ബോധിച്ചപ്രകാരം വാദിക്കു എന്ന വന്നാൽ സത്യത്തിന്ന വിരോധമായി വാദിക്കുന്നതിന്നും മനുഷ്യജ്ഞാനത്തിന്റെ അധിക പ്രസംഗത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതിന്നും ഇനിയാത്ത മനുഷ്യരെ കാണുകയില്ല. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ളവരെയും മനുഷ്യജ്ഞാനത്തിന്റെ ചാതുൎയ്യത്താൽ പറഞ്ഞു ജയിക്കുന്നു എന്ന മോശമായ ഒരു ഉക്ക്രൂയതത്തെയും നാം വിട്ടൊഴിഞ്ഞിരിക്കെണമെന്ന കൎത്താവിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തത്താൽ നമുക്കു അറിയാം. മറ്റു ചിലർ പല പ്രാവശ്യവും കുറ്റം വിധിക്കപ്പെട്ട ദുഷ്ടതയായുള്ള തെറ്റുകളെ പിടിച്ചുംകൊണ്ടു ദൈവത്താൽ തന്നെ നല്കപ്പെട്ടതായ ഒരു പള്ളിയുടെയും അപ്പൊസ്തോലസ്ഥാനത്തിന്റെയും അധികാരത്തെ രാജ്യാധികാരത്തിന്ന കീഴ്പെടുത്തെണമെന്നും രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ പള്ളിക്കും പാപ്പായിക്കും അധികാരമില്ലെന്നും തീരെ ഭയവും ലജ്ജയും കൂടാതെ പറയുന്നു. ഒരു മതവിരോധികൾ തങ്ങളുടെ മനോഭാവങ്ങളെ ഒട്ടും നാണമില്ലാതെ പരസ്യമായി തെളിച്ചു പറയുന്നു. ഇവരിൽനിന്ന അനവധി തെറ്റുകളും പ്രതികൂല അഭിപ്രായങ്ങളും സഭയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട. പള്ളക്കാരുടെ ആധിപത്യം രാജ്യാധികാരത്തിന്ന മേലായുള്ളതല്ലെന്നും രാജ്യാധികാരത്തിന്റെ അവകാശമുറകൾക്കു ഊനവും കുറവും വരുത്തിയല്ലാതെ പള്ളിയുടെയും പാപ്പായുടെയും അധികാരം നടപ്പാക്കുന്നതിന്ന പാടില്ലാത്തതാകകൊണ്ടു പള്ളിയും പാപ്പായും രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ അധികാരം നടത്തേണ്ടുന്നതല്ല എന്നും അവർ പറയുന്നു. സൌഖ്യോപദേശത്തെ നിന്ദിക്കുന്നവരായ ഇവരുടെ അകനിന്ദയും എത്രമാത്രമെന്ന നമുക്കു പറയാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല. പള്ളിയുടെയും അതിന്റെ സ്ഥാനമാനങ്ങളുടെയും നടപടിയുടെയും സൌഖ്യസ്ഥിതി തന്നെ പ്രധാനമായിള്ള പാപ്പായിക്കുള്ള താല്പൎയ്യം എന്ന അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ പാപ്പായുടെ വിധികളിലും കല്പനകളിലും വിശ്വാസത്തിന്റെയും ആചാരമുറകളുടെയും ഉപദേശങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഒന്നും തന്നെ പറയുന്നില്ല എങ്കിൽ ഒരുവരു ആ കല്പനയെ മറുക്കുന്നത പാപമായി തീരുമെന്ന കരുതിയോ പള്ളിക്കു പുറത്ത തിരിച്ചുകളയുമെന്ന വെച്ചൊ ജനങ്ങൾ ആ കല്പനയെ സമ്മതിക്കയും അനുസരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടുന്നതല്ല എന്നും അവർ പറയുന്നു.”

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ വളരെ കാൎയ്യങ്ങൾ അറിവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടാകയാൽ അവയെ വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ അതിന്റെ നായകരിൽനിന്നെങ്കിലും വായനക്കാരിൽനിന്നെങ്കിലും തൃപ്തികരമായ ഉത്തരം ലഭിക്കുമെന്ന വിചാരിച്ചു ചോദിക്കുന്നു.

൧. ലാപ്ലാണ്ട ഗ്രീൻലാണ്ട നോവാസെംബ്ലാ ഇങ്ങനെയുള്ള ദിക്കുകാർ എല്ലായ്പോഴും ധ്രുവനെ ഒരു സ്ഥലത്തു തന്നെയൊ ചിലപ്പോൾ സ്ഥലം മാറിയൊ കാണുന്നതു?

൨. അവർ ധ്രുവനെ എത്ര ഉയരത്തിൽ കാണും?

൩. ധ്രുവൻ ഭൂമിയിൽനിന്ന എത്ര അകലത്തിൽ നില്ക്കുന്നു?

൪. മേൽ പറഞ്ഞ ദിക്കുകാർ ധ്രുവന്റെ ചുറ്റുമുള്ള നക്ഷത്രങ്ങൾക്കു ഉദയാ

സ്ഥമനമുള്ള പ്രകാരമോ അതോ അവിടെ തന്നേ വട്ടത്തിൽ ചുറ്റുന്ന പ്രകാരമൊ കാണുന്നതു? അവ എത്രസമയം കൊണ്ടു ധ്രുവനെ ഒന്നു ചുറ്റും?

൬. അവക്കു സൂൎയ്യചന്ദ്രാദികളുടെ വലിപ്പവും ഗമനവും ഏതുപ്രകാരത്തിൽ കാണും? അവക്കു രാപകൽ എത്ര മണിക്കൂറുണ്ടായിരിക്കും?

നമ്മുടെ വായനക്കാരിൽ ഒരുത്തൻ ചോദിച്ചിരിക്കുന്ന ൬൦ം ചോദ്യങ്ങൾക്കു ശരിയായ ഉത്തരങ്ങൾ ഇനിയത്തെ ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചതുരംഗം.

വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിന്റെ മൂന്നാം ലക്കത്തിൽ ഇട്ടിരുന്ന ചതുരംഗ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഏതാനും ആളുകൾ ശരിയായ ഉത്തരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തൃശ്ശിവപേരൂർ കന്നത്തുങ്കരെ ദാനിയൽ മുനിഷി അതിലെ മുൻചോദ്യങ്ങൾ രണ്ടിന്നും തപ്പുതൽ കൂടാതെ നോക്കി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഉത്തരങ്ങളാവിതു.

ഒന്നാം ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം.

വൻകരു		ചെറുകരു	
(൧) ക. ദ൪	ദഗ൨	(൧) ദ. ദഗ൪	ദക൩
(൨) ത. മഗ൪	ദത൪	(൨) ഗ. ദക൬	ദത൪
(൩) ഗ. ദ൭	മ൮		അടിയറവു

അല്ലെങ്കിൽ

വൻകരു.		ചെറുകരു.	
(൧) ക. ദ൪	ദഗ൨	(൧) ദ. ദഗ൪	ദ൩
(൨) ത. മഗ൪	ദ൪	(൨) ദ. ദ൩	മ൨
(൩) ഗ. ദ൭	മക൪		അടിയറവു.

രണ്ടാം ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം.

വൻകരു.		ചെറുകരു.	
(൧) ഗ. മത൩	മഗ൬	(൧) പ. മക൬	മക൪
(൨) ത. മ൩	മ൫	(൨) പ. മക൮	മഗ൬
(൩) ത. മ൫	മത൫	(൩) ദ. മത൬	മക൮
(൪) ക. ദ൩	മ൬		അടിയറവു.

അല്ലെങ്കിൽ

വൻകരു.		ചെറുകരു.	
(൧) ഗ. മത൩	മഗ൬	(൧) പ. മക൮	മഗ൬
(൨) ത. മ൩	മത൩	(൨) ദ. മത൬	മക൪
(൩) ക. ദ൩	മഗ൨	(൩) ദ. മക൪	മഗ൪
(൪) ഗ. ദ൫	ദഗ൭		അടിയറവു.

മേലെഴുതിയ ഡാനിയേൽ മുനിഷി ഇട്ടിരിക്കുന്നതായ മൂന്നാമത്തെ ച ത്തിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തു പഴവങ്ങാടി മഠത്തിൽ കേശവൻതമ്പി കൊ: യച്ചിരിക്കുന്ന ഉത്തരമാവിതു.

വൻകരു.		ചെറുകരു.
(൧) ക. മഗ൪ ——	ദ൫	(൧) ദ. മഗ൬ —— മ
(൨) ത. മത൫ ——	മക൫	(൨) ദ. മക൭ —— മ
(൩) ക. മ൫ ——	മഗ൭	(൩) ഗ. മ൬ —— മ
(൪) ഗ. മ൧ ——	ദഗ൩	(൪) ഗ. മഗ൮ — മ
(൫) ഗ. ദഗ൩ ——	മക൭	(൫) ദ. മത൮ — മ
(൬) ക. ദ൫ ——	മഗ൬ലോ മ൭ലോ	അടിയ

വായനക്കാൎക്കു ഇനി ഞങ്ങൾ ഒരു ചോദ്യം ഇടുന്നു.

മത൫ൽ.	വൻകരുവിലെ	ഗ
മക൬ൽ	മേല്പടി	ക
മഗ൪ൽ	മേല്പടി	മ
മ൬ൽ	മേല്പടി	ത
ദ൩ൽ	മേല്പടി	ച
ദഗ൪ൽ	മേല്പടി	ക
ദക൫ൽ	മേല്പടി	ച
ദത൧ൽ	മേല്പടി	ദ
ദഗ൫ൽ	ചെറുകരുവിലെ	ച
ദ൭ൽ	മേല്പടി	ത
ദ൫ൽ	മേല്പടി	ദ
ദ൪ൽ	മേല്പടി	ച
മ൭ൽ	മേല്പടി	ഗ
മഗ൭ൽ	മേല്പടി	ക
മഗ൬ൽ	മേല്പടി	ച
മഗ൨ൽ	മേല്പടി	ത
മക൫ൽ	മേല്പടി	ച
മക൨ൽ	മേല്പടി	ഗ

വൻകരുവുകൊണ്ടു കളി തുടങ്ങി നാലു കളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താ

കണ്ണത്തൻപറമ്പിൽ വറുഗീസു ആശാന്റെ ഒരു ചോദ്യം ഇതിന്റെ പ്രസി പ്പെടുത്തേണമെന്നു അപേക്ഷയുള്ളതാകയാൽ അതിനെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കു

ദഗ൧ൽ	വൻകരുവിലെ	ദ
ദത൨ൽ	മേല്പടി	ത
ദത൩ൽ	മേല്പടി	ഗ
ദത൪ൽ	മേല്പടി	ത
ദക൪ൽ	മേല്പടി	ക
ദക൬ൽ	മേല്പടി	ച
ദഗ൬ൽ	മേല്പടി	ച
മത൧ൽ	ചെറുകരുവിലെ	ത
മക൨ൽ	മേല്പടി	ത
ദക൮ൽ	മേല്പടി	ദ

വൻകരു ദേവന്റെ അടിയറവു വന്നിരിക്കുന്ന ൨൦ം സ്ഥിതിയിൽ നാലുകളിക്കു കാരം ഒപ്പരശ്ശു വെച്ചു അഞ്ചു കളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താമോ?

THE SLAYER SLAIN

CHAPTER X.

Mariam drew near the minister, for she wanted to ask him about her friends at school. He took the opportunity of saying he was very glad to see she had not suffered from the accident the other evening. He was very sorry, he said, that he had been the cause of placing her life in such danger.

"How?" she said, "How? what had you to do with it?"

"Oh! do you not know that it was *my* boat that pushed yours from the stream, and caused you to fall? I was returning from a distant part of my district, and I was anxious to know if old Poulusa was better; and the rapid flow of the river drove us more suddenly to the side than we were prepared for. It was my young friends here who helped to save your life."

Mariam's eyes filled with tears, as she raised them to thank the strangers; but words of gratitude would not flow, although her heart was full. They saw the effort, and begged she would not think about it.

"You must not think we alone were your preservers," Matthan said. "Old Poulusa the slave first seized you, and drew you out of the current. Providence sent him just at the moment, when your strength was exhausted; and although I was within a few paces of you, I could not have reached you in time to prevent your sinking."

"Poor old Poulusa" Mariam said. "How shall I repay him for this? But it seems strange he should be there, for we had left him a few minutes before in his hut quite sick and helpless."

"That is quite true," said the minister, "but do you not know I shouted loudly enough to be heard at some distance? And old Poulusa's house was very near that part of the river where he was first seen. It is a very painful circumstance" he added, turning towards Koshy Curien, who had been standing silent during the above conversation, "that the poor old man has not been seen, or heard of, since that night."

Koshy Curien said not a word in reply For some days past he had been making every possible search after the missing slave, but in vain; not a word had escaped from him to his family as to the source of his restless anxiety; but it seemed evident that the poor old slave, weakened by cruelty, and sorrow at the loss of the child, had, after rescuing Mariam, sunk, or been carried away by the strength of the flood.

The last words of the slave haunted him wherever he went. He saw them written in large characters on the waters of the deep flowing river. He saw them on the paddy banks, and heard them in the humming sound of the water wheel. The very winds seemed to carry the words on their wings, and creep through

the crevices of the door, as he tossed about on his sleepless cot. And the fearful crime of a double murder hung over him like an unsheathed sword, and drove from his breast happiness and peace.

The pastor saw the agony of his mind, as the proud man stood silently before him; and his benevolent heart suggested words of tenderness and hope, but he turned suddenly away and shut himself up in his own room.

Few questions were asked after this; for the whole sad story presented itself vividly before the eyes of Koshy Curien's wife and mother, and poor Mariam stood looking as if she were the culprit, and not her father. The minister and his party took leave, and as Matthan passed near Mariam he whispered a few words in her ear, which caused her to start, but she did not speak, and they all passed on.

CHAPTER XI.

What the mysterious words were, that fell on Mariam's ear, we must leave to the future to develope, for she said not a word to her mother and grandmother; but following the impulse of her feelings, she rushed after her father into the little room; and closed the door after her.

There let us leave the father and child together; one eye was over them; one ear heard the cry for mercy. Let no other eye look within that little sanctuary! But let us follow the boat of the native pastor as it glides quietly down the river.

The boat stopped near two or three broken steps which led up to a small dilapidated house. The small court-yard in front had at sometime been surrounded by a wall; but now it was in several places broken down to the gronnd, and the fallen stones were partly covered with jungle. Several neglected cocoanut-trees bent low over the yard, and in one corner stood the well, with the surface of the water covered with dead leaves in a state of decomposition, and with large ferns growing out of the crevices, and almost filling up the aperture, whilst heaps of damp dead leaves and filth filled the corners of the little yard, and afforded a fine home for the cobra, as well as a feverish atmosphere for the inhabitants. The thatch on the house was nearly all gone, and thus admitted sufficient light to allow you to see within that miserable little dwelling. The centre room, which was scarcely three yards square, was the only room, but at each end the verandah was walled upon two sides, forming two small compartments, one of which was used as a cook-room, and the other contained the paddy-chest, and on the top of this chest, was stretched the attenuated figure of a little girl; while from the centre room issued the peevish feeble voice of an old woman.

The only other occupant of this miserable dwelling was the son of the old woman, who was also the father of the child. There he lay on a mat near the well, under the blazing sun, with his face to the ground. A loud snoring told the pastor unmistakably

that opium was doing its work. A small chatty of unwashed rice, which was close to him, suggested to the pastor's mind that he had taken his dose before he had finished preparing the morning meal, and it had overpowered him too soon.

He knew how useless it would be to try to awake him; so calling up his own boatman, he told him to get a fire and boil the rice quickly. The man readily obeyed the summons, and whilst the rice was boiling, he knocked down a cocoanut, and with two or three chillies, and salt, which he carried in his cloth he made a little chetney. "Pure religion and undefiled before God is this, to visit the fatherless and widows in their affliction." It was this principle deeply engraven on the pastor's heart which led him to sit so patiently on the broken stones of the well, while the food was preparing, viewing with pain and sorrow the wreck of the fine athletic young man, who had once been one of his most promising converts. It was this principle which led him to raise gently the head of that sick child, and, with a father's tenderness, to give her the food she so greatly needed. It was this principle which led him to cover the shivering feverish limbs with his own comfortable cumbly, which he had brought out of the boat for that purpose. It was this principle which led him to speak sweet words of comfort to the two sufferers; and midway, that both might hear well, to bend low in prayer, and plead earnestly to that Jesus, who died for them, to have mercy and pity and help them.

The child had grown rapidly worse since his last visit, and her little expressive face could only look and gently smile on him, as he promised to come again, and bring food and medicine to do her good. Her voice was too feeble to articulate sounds, or she would have expressed her deep and heartfelt gratitude for such kindness.

The pastor's next visit was to a Nair's house; three or four stout men were sitting round the gate leading into the compound, discussing the price of paddy, and the cleverest mode of evading the taxes. They stood up as the pastor stepped out of his boat, and evidently tried to prevent his looking within the compound.

He however had no wish to gratify his curiosity: and knowing their custom, he seated himself under the archway, and beckoned them towards him. They drew near, and at once attempted to draw him into a gossip, by alluding to a Nair who lived at a little distance having just sent a boat-load of paddy down the river as an offering to St. George, because he had had a disease amongst his buffaloes, and they were all dead. They had a tale also of a rich Syrian, who had killed three of his slaves, and who was now in prison, and unless he bribed the Sircar well, would be put in chains to work on the roads.

At length the pastor stopped the current of words as they flowed glibly from the chief speaker. "Yes," he said, "I met the boat and the Nair. There was one bag of paddy, and he told me he had a cow very sick, and he was going to give the paddy for some medicine which a Chogan possessed, and which was considered good for that disease. I also know the rich Syrian

Koshy Curien; he killed, by accident, the child of one of his slaves, but he is not in prison, neither do I think he will work in chains on the roads." They did not seem at all disconcerted as their lying propensities were thus exposed, but seating themselves they remained silent until the pastor again opened the conversation.

"And now," he said, "I must tell you what I have come for; you promised when I was here last, you would hear me read if I would come again: I come to claim the fulfilment of yonr promises."

"That is good" they all said, "we will hear what you read."

"The pastor motioned to one of his young readers, and he commenced reading distinctly a tract; and whilst the reading was going on, two or three women, attracted by the sound peeped behind the door; so the pastor placed in the holes of the wall some tracts on single sheets. They saw him do this, and before he had reached the boat, they rushed to the place to secure them. As the pastor stepped into his boat, he turned and said pleasantly to the men. "When you describe me to your next visitor, do not say my coat is scarlet, for it is simply white cotton, or that I came in a large boat rowed by fourteen men. Look," he said, "this is only an odiwallam, moved by two men." They laughed at his good-natured reproof and called out "Yes, yes, we will remember.

The pastor soon reached his own house, and, as it was considerably past noon, he hastened to partake of his midday meal. Two smiling faces greeted his return, and while he took his youngest child from the stout, comely mother, she bustled about to get him what he required. He had not succeeded, as Koshy Curien had done, in getting his wife and family to sit down with him at his meals. He had often made a good-natured attempt, but failed in firmness in carrying out his wishes. And his wife, from long cherished early habits, resisted, not in words, but from an unusual accumulation of work, whioh generally took place at the moment when thay wanted to sit down. Either the butter-milk was forgotten, or the poperdams were not fried, or the savoury morsels of fish were not forth-coming, or the baby cried, or some other misfortune occurred at the moment, which rendered it necessary for the bustling mother, with a Martha-like spirit, to escape to the cook-room.

One thing however he had succeeded in, he had been the means of leading her to find pleasure and amusement in her own house. During their early married life, he had been tried by a perverse gossiping habit, which he observed in her. She could not read for amusement, and consequently much idle time was at her disposal, which she occupied in studying the affairs of her neighbours. She knew exactly the quantity of rice to be boiled at their neighbour's wedding; the number of curries to be prepared, the amount of dowry to be given to the bride; the ornaments she would wear, and how much they would pay for the loan of them; the number of yams laid up in another man's Godown;

the amount of chuckrams such a man had put away in a bottle in a hole beneath the paddy chest. In all these matters of history she was very skilful; but when her husband asked her the price of their own paddy, she did not know. It was not till after they had knelt together over the little corpse of their first-born, that the young mother began to realize her true position as a christian parent.

Her first effort at inprovement was to dismiss from her house and society the young scandal-loving women, who were in the habit of coming to chew their betel and talk the news, whilst their homes and husbands were neglected.

Then they mocked her, and said, she was becoming proud, although her husband was only a schoolmaster with five rupees a month. "Look how proud she is, she forgets her grandfather carried a knife!"'

This last sentence was bitter to her heart, for it would seem to imply there was something degrading belonging to her fore-fathers. But this feeling was only momentary. The work of improvement had begun at the right place in the heart, and it was fostered by daily and earnest prayer.

Her progress in learning was rapid, and her husband, who was her teacher, delighted to observe how quickly she mastered the most difficult sentences. He often used to say, those were the happiest days in his life, when he used to come home from his work, find his meal nicely prepared, the brass-vessels bright and shining, the lamps ready trimmed, the compound neatly swept, and his wife with a clean cloth and jacket sitting happily at home nursing their little baby, with a book in her lap diligently preparing her lesson for evening.

"If she had not, by the grace of God, become a changed character at that time," he used to say, "I believe I should soon have become a frequenter of the toddy shops. I should most likely have become a drunkard, a liar, and most probably, a thief; and instead of being what I am now, I might have died a wretch, without hope, without a Saviour, and working in chains. And now," he would say, "look at the difference: the energy of her character, now that it is turned in a right channel, is just what I needed to develope mine. We read and talked together; she inspired me with a love for my work, and I began to feel, by improving myself, I was more capable of drawing out the minds of my boys. They began to like me, and kind substantial presents poured in upon us. Then came promotion and an increase of pay, and I believe I should have become proud and careless, and often found excuses for remaining at home, but the earnestness and fervour of her piety roused me from the dangerous apathy. 'How can we go to sleep in our work,' she used to say, 'with so many perishing around us without a Saviour?' Then came another promotion, and in this too, she was my help-meet. My higher position gave me a standing amongst rich, worldly people, and to gain my favour and good will, I was frequently invited to their feasts. Then came the preparation for the sacred ministry, and the necessary discipline of some great sorrow to

break the metallic chains that still twined themselves round my inner self. The increase of pay, and the prospect of a comfortable position, with a life of ease and some luxuries, were thoughts which would intrude themselves into my inner man; and although I maintained a strictly consistent walk, with a good show of self-denying energy, still these secret thoughts were sweet to me, and instead of crushing them in the bud I was allowing them to blossom and bear fruit, until they become like Achan's wedge of gold, and there was no peace until they were discovered and burnt to powder in the refining pot of God's just anger. How could such a heart be the temple of the Holy Spirit? How could he take up his abode in a heart choked up with worldly thoughts? How could he allow the Bishop to lay hands on one who was not truly called of the Spirit to give himself to the sacred Ministry? No, all must be crushed and brought low, the heart must be emptied of its sweet, cherished, worldly visions, and the child of God must determine to "know nothing save Jesus Christ and him crucified." And this must be done in his way too, not by a pleasant, genial warmth, but by a fierce burning flame, such as is required to separate the precious gold from the dross. The angel of death hovered for a while over our little home, and then gently entered, and plucked one of our sweetest flowers from the stem, then bore it tenderly to the garden of the Lord above, and planted it near the river of the Water of Life. Then we laid the little cold body in a grave, and I read with a breaking heart the burial service. 'Man that is born of a woman hath but a short time to live and is full of misery.' That night the same destroying Angel descended again, and the mother of my children was smitten with fever. For ten days death stood, as it were, at the door; but he did not enter. 'Take riches, take ease, take luxury, take position, yea, take every thing I have away,' I pleaded, 'but spare me this treasure, and we will give ourselves anew to Thee, body, soul and spirit.' That prayer was heard. God has given us neither poverty, nor riches, but food convenient for us. But more than that he has given us himself. "Lo I am with you always, even unto the end of the world!"

(TO BE CONTINUED.) P. 231